รายงานการวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์บรรพต ศิริชัย

495.9184
บ176ก

นอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
(เงินรายได้คณะมนุษยศาสตร์) ประจำปี 2549
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2550

495.9184
ป 176ก

บริจาค

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

20 ก.ค. 2552

อาจารย์บรรพต ศิริชัย

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
(เงินรายได้คณะมนุษยศาสตร์) ประจำปี 2549
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2550

S 350112

บทคัดย่อภาษาไทย

บรรพต ศิริชัย. (2550). **การวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถจำแนกตามกลุ่มสาขาและคณะ และศึกษาสาเหตุและปัญหาในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ทั้งหมด 13 คณะ 3 กลุ่มสาขา จำนวน 346 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นชนิดสัดส่วน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำนวน 25 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำนวน 25 ข้อ ที่สร้างจากคำที่มักอ่านและเขียนผิดอักขรวิธีในหนังสืออ่านอย่างไรและเขียนอย่างไรฉบับราชบัณฑิตยสถาน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า F-test (one-way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีของนิสิต ทั้งแต่ละกลุ่มสาขาและคณะ อยู่ในระดับสูง การเขียนคำถูกอักขรวิธี อยู่ในระดับปานกลาง และความสามารถโดยรวมในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตต่างกลุ่มสาขากันมีความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตต่างคณะกันมีความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สาเหตุและปัญหาสำคัญในการอ่านคำและเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีของนิสิต คือ การได้รับรู้และมีประสบการณ์ไม่ถูกต้องจดจำคำผิดมาใช้ทั้งการอ่านการเขียน การให้เหตุผลในการตอบถูกหรือผิด พบว่า ด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี นิสิตที่ตอบถูก ให้เหตุผลได้ดีกว่าผู้ตอบผิด ส่วนด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี นิสิตที่ตอบถูกและผิด ให้เหตุผลอยู่ในเกณฑ์พอใช้

ABSTRACT

Banpot Sirichai. (2007). **An Analysis of Srinakharinwirot University First-Year Students' Thai Reading and Writing Skills.** Bangkok : Department of Thai and Oriental Language, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University.

This research aimed to study Srinakharinwirot University first-year students' reading and writing skills of Thai language. Causes and problems found in their Thai reading and writing skills were analyzed, along with a comparative study of such skills varying in students of different study majors.

The subjects were first-year students enrolled in Fundamental Thai Language courses in the first semester of 2006 academic year. Those 346 subjects were selected from thirteen faculties in three main schools of study, on a basis of stratified random sampling.

Developed from The Royal Institute's *Book of How to Read and Write*, the 25-problem tests, each for reading and writing skills in Thai usage, were deployed as researching tools.

The statistics used in data analysis were frequency, percentage, average, standard deviation, and F-test (one-way ANOVA).

The research showed that all students' reading skill was at the high level while their writing skill stayed in the medium zone. Overall, their Thai language reading and writing skills were at the medium level. Meanwhile, students from different main schools indicated different Thai language reading and writing skills at the 0.05 level of statistical significance and their overall reading and writing skills differed at the 0.05 level of statistical significant. Likewise, students from different faculties showed different levels of both Thai language reading and writing skills at the 0.05 level of statistical significance and showed different levels of the overall skill at the 0.05 level of statistical significant.

The root causes of students' problems in Thai language reading and writing resulted from incorrect experiences and memorization of wrong Thai usage. In terms of students' abilities of giving explanation, students who correctly spelled and used appropriate diction in the writing test tended to give better explanation, as compared to those who did not. As for the reading test, students tended to averagely give satisfactory explanation, no matter which answers they had chosen in the test.

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลือและสนับสนุนจากหน่วยงานและบุคคลหลายฝ่าย ได้แก่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ให้ทุนอุดหนุนการวิจัย ฝ่ายวิชาการและวิจัย คณะมนุษยศาสตร์ที่ให้ข้อมูลด้านการวิจัยและติดตามผลการวิจัยด้วยความเอาใจใส่ยิ่ง ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาอ่าน พิจารณาโครงการวิจัยและพิจารณาเนื้อหาตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนงานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ และรองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร กรุณาให้คำปรึกษาด้านการสร้างแบบทดสอบและให้คำแนะนำปรับปรุงแก้ไข

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณหน่วยงานและบุคคลทุกท่านที่ได้กล่าวนามข้างต้นซึ่งช่วยให้งานวิจัยนี้เสร็จสมบูรณ์ สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลจนผู้วิจัยได้ข้อมูลครบถ้านตามวัตถุประสงค์

บรรพต ศิริชัย

สารบัญ

		หน้า
บทที่ 1	**บทนำ**	1
	ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	สมมุติฐานในการวิจัย	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการวิจัย	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
บทที่ 2	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	6
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำถูกอักขรวิธี	6
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี	13
	ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี	20
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี	23
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี	26
บทที่ 3	**วิธีดำเนินการวิจัย**	27
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย	27
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	28
	การเก็บรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล	29
	การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	29
บทที่ 4	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**	31
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	31

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	57
สมมุติฐานในการวิจัย	57
วิธีดำเนินการวิจัย	57
การวิเคราะห์ข้อมูล	58
สรุปผลการวิจัย	59
การอภิปรายผล	61
ข้อเสนอแนะ	63
บรรณานุกรม	65
ภาคผนวก	69
ภาคผนวก ก. แบบทดสอบความสามารถการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี	70
ภาคผนวก ข. ตัวอย่างกระดาษคำตอบ	83
ภาคผนวก ค. คำเฉลยแบบทดสอบการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี	86
ภาคผนวก ง. ค่าความยาก-ง่าย รายข้อของแบบทดสอบ	88
ประวัติผู้วิจัย	90

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขา	32
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำแนกตามคณะ	33
3	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี กับการเขียนคำถูกอักขรวิธี	34
4	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา	34
5	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา	35
6	ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา	35
7	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีจำแนกตามกลุ่มสาขา	36
8	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา	36
9	ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา	37
10	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา	37
11	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถโดยรวมการอ่านคำถูกอักขรวิธี และการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ	38
12	ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี และการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา	38
13	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีจำแนกตามคณะ	39

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ	40
15	ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ	41
16	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ	43
17	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ	44
18	ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ	45
19	ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวม จำแนกตามคณะ	47
20	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวม จำแนกตามคณะ	48
21	ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวม จำแนกตามคณะ	49
22	ค่าแจกแจงความถี่ ในการให้เหตุผลของนิสิตที่ตอบถูกและผิด ในแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี เป็นรายข้อ	51
23	ค่าแจกแจงความถี่ ในการให้เหตุผลของนิสิตที่ตอบถูกและผิด ในแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี เป็นรายข้อ	54

บทที่ 1
บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติและเป็นเอกลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกราชของชาติ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าซึ่งมีมาแต่โบราณกาล สมควรที่คนไทยจะภูมิใจและช่วยกันธำรงรักษามรดกทางวัฒนธรรมของชาติไทยให้คงอยู่สืบไป ดังกระแสพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พระราชทานเนื่องในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2505 ถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2539 : 7-8)

> "ภาษาไทยเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือ เป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่น ในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทยเรานั้นมีภาษาเป็นของตนเองซึ่งต้องหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่ว่าเขาก็ไม่แข็งแรง เขาต้องพยายามหาหนทางที่จะต้องสร้างภาษาของตนเองไว้ให้มั่นคง เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้..."

ภาษาไทยนอกจากจะมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติที่คนไทยทุกคนภาคภูมิใจแล้ว ภาษาไทยยังมีความสำคัญในการใช้เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันในการดำรงชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเชื่อ และประสบการณ์ต่าง ๆ รวมถึงการถ่ายทอดประเพณี วัฒนธรรม อันนำมาซึ่งความสามัคคีของคนในชาติอีกด้วย

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงมีนโยบายพัฒนาสมรรถภาพการใช้ภาษาไทยของคนไทย ให้ถูกต้อง เหมาะสม และมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังที่ กษมา วรวรรณ ณ อยุธยา กล่าวไว้ ดังนี้ (กรมวิชาการ. 2538 : 79)

> "... สภาพการใช้ภาษาไทยอยู่ในสภาวะที่น่าห่วงใย ประชาชนเป็นจำนวนมากมีข้อจำกัดในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการพูด การอ่านหรือการเขียน ทั้งยังละเลยไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพและสร้างสรรค์ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ตั้งสถาบันภาษาไทยขึ้นในกรมวิชาการเพื่อสนับสนุนการศึกษา วิจัย พัฒนาและส่งเสริมการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม..."

ภาษาไทยเป็นวิชาที่มีความสำคัญในการสื่อสารเพื่อดำรงชีวิตและเป็นกุญแจสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน เพื่อแสวงหาความรู้ให้กว้างขวางและลึกซึ้งในวิชาการต่าง ๆ ตลอดจนนำไปใช้ในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิต มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องใช้ทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพื่อติดต่อสื่อสารให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ แต่ถ้าใช้ทักษะในการสื่อสารไม่ถูกต้อง นอกจากจะทำให้สื่อความหมายไม่ตรงตามความต้องการแล้วยังทำลายบุคลิกภาพของผู้นั้นอีกด้วย

การเรียนการสอนภาษาไทยจำเป็นต้องพัฒนาทักษะทั้ง4 ไปพร้อม ๆ กัน ดังที่ วิพุธ โสภวงค์ (2531 : 276) กล่าวว่า ผู้ที่จะสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพก็คือ ผู้ที่มีทักษะทางด้านภาษาดีทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยเฉพาะการอ่านและเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธีนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการสื่อสารให้มีประสิทธิผล

เพื่อให้การสื่อสารเกิดประสิทธิภาพ อีกทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความเข้าใจตรงกัน การเขียนและการอ่านก็จะต้องทำอย่างมีประสิทธิภาพด้วย โดยเฉพาะการเขียนและการอ่านคำให้ถูกอักขรวิธี นับเป็นปัจจัยสำคัญมากที่จะช่วยให้สื่อความหมายได้ดี ถูกต้องและรวดเร็ว อีกทั้งยังช่วยสร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้ส่งสารและผู้รับสาร นอกจากนั้นการเขียนและการอ่านคำได้ถูกต้องยังช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ก่อให้เกิดศรัทธาแก่ผู้อื่น สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2522 : 37) ได้เสนอความเห็นโดยสรุปว่า การเขียนนั้นหากผู้เขียนสะกดการันต์ผิดพลาด ย่อมเป็นโทษทั้งแก่ผู้อ่านและผู้เขียน คือถ้าผู้อ่านไม่ทราบว่าคำนั้น ๆ เขียนอย่างไรก็จะจำคำที่สะกดการันต์ผิดพลาดไปใช้ ส่วนผู้ที่ทราบแล้วอาจจะรู้สึกขัดตา ขัดความรู้สึกและขาดศรัทธาต่อผู้เขียน บุษกร แช่มภักดี (2530 : 257) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีว่า

> "การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้การสื่อความหมายชัดเจนขึ้นและช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนได้รวดเร็วและถูกต้อง นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เขียนอธิบายความคิดเห็นของตนด้วยถ้อยคำที่ถูกต้องสละสลวย ซึ่งก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้อ่าน ในด้านตรงกันข้าม ถ้าผู้เขียนสะกดคำผิดก็จะเกิดความเสียหายหลายประการ เช่น การสื่อความหมายผิดพลาดคลาดเคลื่อน และที่สำคัญคือผู้อ่านจะรู้สึกว่าผู้เขียนไม่มีความสามารถ"

ในปัจจุบันสภาพการอ่านและการเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีของผู้เรียนทุกระดับชั้นมีข้อบกพร่องเกิดปัญหาในการอ่านและเขียนสะกดคำไม่ค่อยถูกต้อง ทำให้ส่งผลกระทบไปถึงผลการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ ด้วย ซึ่งการเขียนสะกดคำผิดพลาดนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุหลายประการเช่น การรับเอาตัวอย่างที่ผิดจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ หรือสื่อมวลชนที่มักเขียนผิด การเลียนแบบภาษาวัยรุ่นที่นิยมเขียนคำพ้องเสียงโดยไม่สนใจความหมาย ทำให้การอ่านและการเขียนคำผิดอักขรวิธีอยู่เสมอ

ช่วย เพิ่มพูล (2525 : 8) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับสาเหตุของการเขียนสะกดผิด สรุปได้ว่า การเขียนสะกดผิดในภาษาไทยนั้นมีมาก และมักปล่อยปละละเลย ไม่คิดแก้ไขให้ถูกต้อง โดยเฉพาะการใช้วรรณยุกต์ผิด ซึ่งพบเห็นอยู่เสมอจากโทรทัศน์ ป้ายชื่อร้าน และสื่อมวลชนต่าง ๆ

และ สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (2533 : 37) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิดโดยเรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ผิดเพราะเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ ผิดเพราะการเดา ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิด และผิดเพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศแก้ว เพ็งพริ้ง (2547 : 53) ที่กล่าวถึงสาเหตุและปัญหาสำคัญของการอ่านคำและเขียนคำให้ถูกอักขรวิธี คือ การได้รับรู้และมีประสบการณ์ไม่ถูกต้อง

จากปัญหาสภาพการอ่านและการเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่าเป็นปัญหาสำคัญที่เกิดมาอย่างต่อเนื่อง ทั้งที่ผู้วิจัยประสบโดยตรงในการสอนนิสิต รวมทั้งที่ได้สังเกตการใช้ทักษะการอ่าน การเขียนในชีวิตประจำวันและการใช้ภาษาของสื่อมวลชน ซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจผิด เกิดความคลาดเคลื่อนในการสื่อสาร ปัญหาดังกล่าวนี้จำเป็นต้องหาทางแก้ไข เพื่อแก้ปัญหาการเรียนภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ให้เกิดผลดีและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลที่มีบทบาทในการส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย และควรมีส่วนร่วมในการติดตามและแก้ปัญหาการใช้ภาษาในสังคมด้วย จึงสนใจศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยศึกษาระดับความสามารถ สาเหตุและปัญหาในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี และศึกษาเปรียบเทียบความสามารถระหว่างกลุ่มสาขาและคณะ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน และช่วยแก้ปัญหาเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธี อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาไทยในระดับต่าง ๆ อีกทั้งจะส่งผลให้นิสิตและผู้สอนภาษาไทยตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของภาษาไทย เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 ของแต่ละกลุ่มสาขาและคณะ

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตในปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 ของแต่ละกลุ่มสาขาและคณะ

3. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 ของแต่ละกลุ่มสาขาและคณะ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 แบ่งเป็น 3 กลุ่มสาขา ทั้งหมด 13 คณะ จำนวน 3,154 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 แบ่งเป็น 3 กลุ่มสาขา ทั้งหมด 13 คณะ จำนวน 346 คน

สมมุติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาและคณะ มีความแตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการอ่านคำ หมายถึง ความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิต ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549

2. ความสามารถในการเขียนคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549

3. ถูกอักขรวิธี หมายถึง อ่านหรือเขียนถูกต้องตามหลักในหนังสืออ่านอย่างไร และเขียนอย่างไรฉบับราชบัณฑิตยสถาน พิมพ์ครั้งที่ 17 พ.ศ. 2548

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการวิจัย

1. ได้ทราบความสามารถและข้อบกพร่องในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549

2. งานวิจัยนี้จะเป็นแนวทางแก่อาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในการแก้ไขให้นิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือนิสิตนักศึกษาและนักเรียนในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ อ่านและเขียนคำได้ถูกต้องตามอักขรวิธี

3. เป็นแนวทางให้ผู้สอนภาษาไทยได้พัฒนาการเรียนการสอนด้านการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

ผู้วิจัยขอสรุปกรอบแนวคิดในการวิจัยตามแผนภูมิข้างล่างนี้

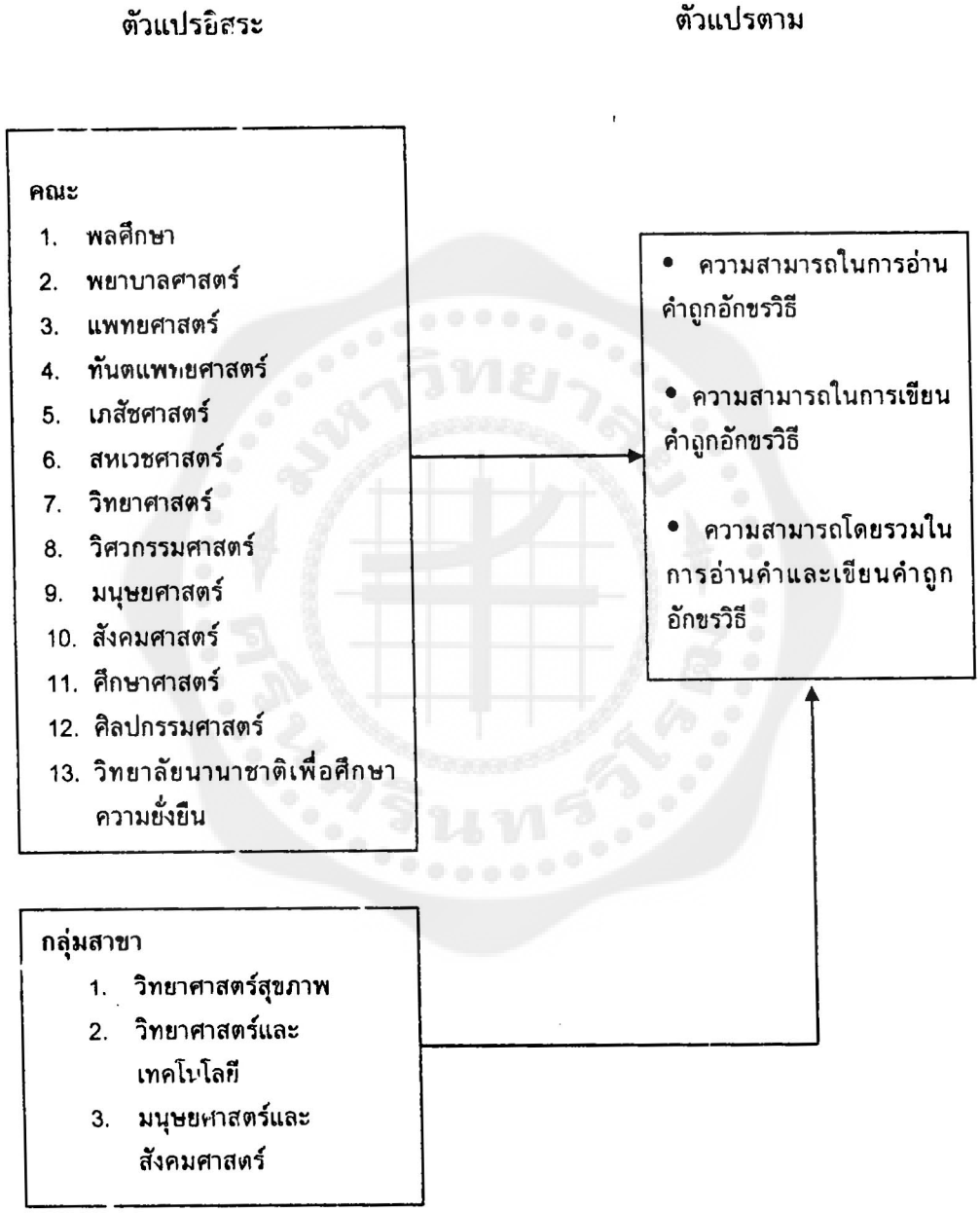

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัยการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำถูกอักขรวิธี
    1.1 ความหมายของการอ่านคำถูกอักขรวิธี
    1.2 ความสำคัญของการอ่านคำถูกอักขรวิธี
    1.3 หลักการอ่านคำถูกอักขรวิธี
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี
    2.1 ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธี
    2.2 ความสำคัญของการเขียนคำถูกอักขรวิธี
    2.3 หลักการเขียนคำถูกอักขรวิธี
3. ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านคำถูกอักขรวิธี

1.1 ความหมายของการอ่านคำถูกอักขรวิธี

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้และใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวันของมนุษย์ นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้านการอ่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มปป.: 87) ได้ให้ความหมายของการอ่านออกเสียงไว้ในหนังสือทักษะทางภาษา ว่า หมายถึง การเปล่งเสียงตามตัวอักษร หรือเครื่องหมายต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ชัดถ้อย ชัดคำ ตามหลักอักขรวิธีหรือตามความนิยม เพื่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้อ่านและผู้ฟัง

สนม ครุฑเมือง (2528 : 172) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านเพื่อให้ผู้อื่นฟังหรือต้องการฝึกทักษะในการออกเสียง การเว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง การออกเสียงจะฝึกยากกว่าการอ่านในใจ เพราะการอ่านออกเสียงจะถ่ายทอดตัวอักษรเป็นความคิด แล้วถ่ายทอดความคิดออกเป็นเสียงอีกชั้นหนึ่ง การอ่านออกเสียงจะข้ามข้อความต่าง ๆ ไม่ได้ ต้องอ่านให้คล่องและถูกต้องตามอักขรวิธีทางภาษาไทยด้วย

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2537 : 111) ให้ความหมายของการออกเสียงว่า เป็นการแสดงความหมายของคำไปสู่ผู้อ่านและผู้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจกัน ในภาษาไทยมีคำที่เป็นปัญหาในการ

อ่านอยู่มาก คำบางคำอ่านอย่างคำไทย บางคำอ่านตามลักษณะภาษาเดิม ซึ่งจะต้องศึกษาหลักเกณฑ์ในการอ่านเป็นคำ ๆ ไป มีหลักเกณฑ์การออกเสียงคำไทยโดยคำนึงถึงความสะดวกและความเหมาะสม คือ เหมาะแก่ลิ้น(ความสะดวกในการออกเสียง) เหมาะแก่หู(ความไพเราะ น่าฟัง) เหมาะแก่สัมผัส (ถ้อยคำมีสัมผัสคล้องจองโดยเฉพาะในบทร้อยกรอง) และเหมาะแก่ความนิยมและความเคยชิน(อนุโลมตามที่คนส่วนใหญ่ใช้ เป็นที่ยอมรับหรือนิยมใช้ทั่วไป)

จากความหมายของการอ่านคำถูกอักขรวิธีของผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านดังกล่าว สรุปว่า การอ่านคำถูกอักขรวิธี คือ การออกเสียงถ้อยคำให้ถูกต้องชัดเจน เพื่อให้เกิดความเข้าใจแก่ผู้ฟัง

1.2 ความสำคัญของการอ่านคำถูกอักขรวิธี

การอ่านเป็นการแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดและนำความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ หัวใจสำคัญของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำที่อ่านได้เป็นอย่างดี การอ่านคำถูกอักขรวิธี ผู้อ่านจะต้องฝึกฝนให้มีความเชี่ยวชาญ ต้องสะกดคำให้ถูกต้อง อ่านได้คล่อง น้ำเสียงชัดเจน เพื่อสื่อความได้ตรงตามวัตถุประสงค์ การอ่านคำให้ถูกอักขรวิธีมีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะบุคคลระดับผู้นำซึ่งต้องอ่าน ต้องพูดสู่สาธารณชน ควรจะอ่านและพูดให้ชัดเจนและถูกอักขรวิธี เพื่อแสดงความสามารถและเป็นแบบอย่างที่ดีต่อผู้อื่น อีกทั้งยังสร้างความศรัทธาแก่ผู้ฟังอีกด้วย

ไพบูลย์ ดวงจันทร์ (2542 : 30) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านคำถูกอักขรวิธี และยกตัวอย่างคำอ่านบางคำที่มักอ่านผิดอักขรวิธี ว่า "ในการใช้ภาษาพูดนอกจากต้องออกเสียงพยัญชนะ เสียงควบกล้ำ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ให้ถูกต้องแล้ว ยังต้องออกเสียงของคำให้ครบถ้วน ชัดเจน และออกเสียงหนักเบาของพยางค์ให้ถูกต้องอีกด้วย เช่น คำว่า มหาวิทยาลัย ก็ควรออกเสียงว่า มะ-หา-วิด-ทะ-ยา-ไล ไม่ควรออกเสียงเป็น มะ-หา-ไล หรือ มะ-หา-วิด-ยา-ไล คำว่า เฉลิมพระชนมพรรษา ก็ควรออกเสียงว่า ฉะ-เหฺลิม-พฺระ-ชน-มะ-พัน-สา ไม่ควรออกเสียงเป็น ฉะ-เหฺลิม-พฺระ-ชน-พัน-สา เป็นต้น"

จากแนวคิดเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านถูกอักขรวิธีดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าการอ่านถูกอักขรวิธีนอกจากจะช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลแล้ว ยังเป็นการรักษาวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยได้ดียิ่งวิธีหนึ่ง ดังนั้น ผู้อ่านหรือผู้พูดควรจะต้องใส่ใจ สังเกต จดจำ และให้ความสำคัญต่อการอ่านคำถูกอักขรวิธี เมื่อสงสัยในเรื่องการอ่านคำก็ควรจะตรวจทานกับพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับที่ทันสมัยที่สุด ส่วนคำใดที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมก็ต้องไต่ถามผู้รู้หรืออาศัยแบบอย่างจากแหล่งอ้างอิงที่เชื่อถือได้ เช่น ประกาศของทางราชการ ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้น

1.3 หลักการอ่านคำถูกอักขรวิธี

นุชน้อย สถิรอังกูร (2546 : 1) ได้กล่าวถึงหลักในการอ่านคำถูกอักขรวิธีว่า ในภาษาไทยมีคำที่มีมาแต่เดิมและคำที่เรานำมาจากภาษาอื่นหลายภาษา กฎเกณฑ์ต่าง ๆ จึงมีมากมายและแตกต่าง

กันออกไป บางคำอ่านออกเสียงตามกฎเกณฑ์ที่มีมาแต่เดิมบางคำอ่านออกเสียงตามกฎเกณฑ์ของภาษาที่เรานำมาใช้ บางคำอ่านได้ทั้งตามกฎเกณฑ์และตามความนิยม การอ่านออกเสียงที่แตกต่างกันเช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้อ่านมากมาย อย่างไรก็ตามเราควรอ่านตามหลักให้ถูกต้องก่อน หรือที่เรียกว่าอ่านให้ถูกต้องตามอักขรวิธี ส่วนคำใดที่อนุโลมให้อ่านตามความนิยมก็ควรจดจำเป็นพิเศษ

ปรีชา ทิชินพงศ์ (2524 : 83) ได้สรุปหลักการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ไว้ 4 ประการ ดังนี้

1. อ่านตามอักขรวิธีของภาษาไทย แบ่งออกได้ดังนี้

1.1 **อ่านตามวิธีประสมทั้ง 8 มาตรา**

1.1.1 แม่ ก. กา ไม่มีตัวสะกด เช่น ตา ดี รู เก่า ฯลฯ

1.1.2 แม่ กก มี ก ข ค ฆ สะกด เช่น สุข นก ฯลฯ

1.1.3 แม่กด มี ด จ ช ซ ฎ ฏ ฐ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส สะกด เช่น อาจ บท ฯลฯ

1.1.4 แม่ กบ มี บ ป พ ฟ ภ สะกด เช่น บาป นพ ลาภ ฯลฯ

1.1.5 แม่ กง มี ง สะกด เช่น ธง นั่ง ดัง ฯลฯ

1.1.6 แม่ กน มี น ญ ณ ร ล ฬ สะกด เช่น หาญ กาล ญาณ ฯลฯ

1.1.7 แม่ กม มี ม สะกด เช่น ตาม ลม ฯลฯ

1.1.8 แม่ เกย มี ย สะกด เช่น เฉย เคย ฯลฯ

1.1.9 แม่ เกอว มี ว สะกด เช่น สาว สิว ฯลฯ

1.2 การอ่านอักษรนำ

1.2.1 **อักษรสูงหรืออักษรกลางนำอักษรต่ำที่เป็นอักษรเดี่ยว** ได้แก่ ง ญ ณ น ม ร ย ล ว ฬ ให้อ่านเป็นสองพยางค์ พยางค์แรกที่เป็นอักษรนำ อ่านเหมือนเสียงสระ อะ ประสมอยู่ พยางค์หลัง อ่านตามรูปสระที่ประสม และผันเสียงสูงตามตัวนำนั้น เช่น

อักษรสูงนำอักษรต่ำเดี่ยว

ฉลอง	อ่านว่า	ฉะ-หฺลอง
เสมอ	อ่านว่า	สะ-เหฺมอ

อักษรกลางนำอักษรต่ำเดี่ยว

อร่อย	อ่านว่า	อะ-หฺร่อย
ตลก	อ่านว่า	ตะ-หฺลก

ไผท	อ่านว่า	ผะ-ไท
สบาย	อ่านว่า	สะ-บาย
แสดง	อ่านว่า	สะ-แดง

1.2.2 ถ้าอักษรตัวนำมิใช่อักษรสูงหรืออักษรกลาง ตัวที่ถูกนำไม่ใช่อักษรต่ำเดี่ยว เวลาอ่านไม่ต้องผันตามเสียงตัวนำ

1.2.3 ถ้าอักษร อ นำ ย ไม่ต้องออกเสียง อ มีอยู่ 4 คำ คือ อย่า อยู่ อย่าง อยาก

1.2.4 ถ้าอักษร ห นำอักษรต่ำเดี่ยว ไม่ต้องออกเสียง ห เช่น หนู หมู หมา หยาบ หลงใหล ฯลฯ

1.3 การอ่านอักษรควบ

1.3.1 อักษรควบแท้ ได้แก่ การนำพยัญชนะตัว ร ล ว มาควบกล้ำอ่านออกเสียงกล้ำกันสนิท เช่น กรุง กลาง กวาด ครับ ความ เตรียม ปราบ พระ พลาด จันทรา นิทรา ฯลฯ

1.3.2 อักษรควบไม่แท้ ได้แก่ พยัญชนะสองตัวเรียงกันในตำแหน่งต้นคำ แต่ออกเสียงพยัญชนะตัวหน้าเพียงตัวเดียวหรืออาจออกเสียงอื่น คือ ทร ออก เป็นเสียง ซ เช่น

จริง	อ่านว่า	จิง
ทราบ	อ่านว่า	ซาบ
ทรง	อ่านว่า	ซง

1.4 การอ่านคำพ้อง

คำพ้องรูป คือ คำที่เขียนเหมือนกัน แต่ออกเสียงต่างกันทำให้ความหมายต่างกัน เช่น

ปรัก	อ่านว่า	ปฺรัก	หมายถึง	เงิน
	อ่านว่า	ปะ-หฺรัก	หมายถึง	หัก ทำลาย
สระ	อ่านว่า	สะ	หมายถึง	บ่อน้ำ ชำระล้าง
	อ่านว่า	สะ-หฺระ	หมายถึง	อักษรแทนเสียงแท้

1.5 การอ่านคำแผลง

1.5.1 ถ้าเป็นคำแผลงที่คำเดิมมีพยัญชนะต้นเพียงตัวเดียวเมื่อแผลงเป็นสองพยางค์ ให้อ่านออกเสียงแต่ละพยางค์ตามรูปคำที่ปรากฏ เช่น

แจก	แผลงเป็น	จำแนก	อ่านว่า	จำ-แนก

อาจ	แผลงเป็น	อำนาจ	อ่านว่า	อำ-นาด
ชาญ	แผลงเป็น	ชำนาญ	อ่านว่า	ชำ-นาน

1.5.2 ถ้าคำเดิม เป็นคำที่มีพยัญชนะต้นเป็นเสียงควบกล้ำเมื่อแผลงเป็นสองพยางค์ ให้อ่านพยางค์หลังผันเสียงเท่ากับเสียงคำเดิม เช่น

ตรวจ	แผลงเป็น	ตำรวจ	อ่านว่า	ตำ-หฺรวด
กราบ	แผลงเป็น	กำราบ	อ่านว่า	กำ-หฺราบ

2. อ่านตามอักขรวิธีภาษาเดิม

ภาษาเดิม หมายถึง ภาษาต่างประเทศที่รับเข้ามา เช่น ภาษาบาลีสันสกฤต ยังคงอ่านตามอักขรวิธีของภาษาเดิม ดังนี้

2.1 ถ้าพยัญชนะโดด ๆ ไม่มีรูปสระใดกำกับ ให้อ่านแบบเรียงพยางค์ มีเสียงสระ อะ เช่น

พลการ	อ่านว่า	พะ-ละ-กาน
คมนาคม	อ่านว่า	คะ-มะ-นา-คม
กรณี	อ่านว่า	กะ-ระ-นี

2.2 ถ้าพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งเป็นตัวสะกด ไม่ต้องออกเสียงตัวสะกดนั้น เช่น

อาชญา	อ่านว่า	อาด-ยา
สัปดาห์	อ่านว่า	สับ-ดา
ปรัชญา	อ่านว่า	ปฺรัด-ยา

2.3 ถ้าพยัญชนะอุสุม (ศ ษ ส) เป็นตัวสะกด มีพยัญชนะอื่นเป็นตัวตาม ให้อ่านออกเสียง อะ กึ่งเสียง เช่น

โฆษณา	อ่านว่า	โคด-สะ-นา
วิศวะ	อ่านว่า	วิด-สะ-วะ
ราษฎร	อ่านว่า	ราด-สะ-ดอน

มียกเว้นบางคำที่ไม่ต้องอ่านกึ่งเสียง อะ เช่น สวัสดี ขนิษฐา สันนิษฐาน ฯลฯ

2.4 ถ้าพยัญชนะอัฒสระ (ย ร ว ล) เป็นตัวสะกดหรือตัวตามให้อ่านออกเสียงตัวที่เป็นตัวสะกดได้กึ่งหนึ่ง เช่น

วิทยา	อ่านว่า	วิด-ทะ-ยา
กัลยา	อ่านว่า	กัน-ละ-ยา

มลพิษ อ่านว่า มน-ละ-พิด

2.5 ถ้าเป็นคำสมาส ต้องอ่านพยางค์ท้ายของคำหน้าเป็นเสียงอะ หรือตามรูปสระอื่นที่ปรากฏกึ่งเสียง เช่น

โลกธรรม อ่านว่า โลก-กะ-ทำ
หัตถกรรม อ่านว่า หัด-ถะ-กำ
ยมบาล อ่านว่า ยม-มะ-บาน

2.6 คำที่มี ฤ ประสมอยู่ อ่านได้เพียง 3 อย่าง คือ

2.6.1 ออกเสียงเป็น ริ เมื่ออยู่หน้าคำบางคำ เช่น ฤทธิ์ (ริด) ฤณ (ริน) หรือเมื่อประสมกับพยัญชนะ ก ต ท ป ศ ส เช่น

ทฤษฎี อ่านว่า ทิด-สะ-ดี
กฤษณา อ่านว่า กฺริด-สะ-หนา
ศฤงคาร อ่านว่า สะ-หฺริง-คาน

2.6.2 ออกเสียงเป็น รึ เมื่ออยู่หน้าคำบางคำ เช่น ฤทัย ฤดี ฤษี ฤดู ฤคเวท ฯลฯ หรือเมื่อประสมกับพยัญชนะ ค น ม พ ห เช่น

นฤมล อ่านว่า นะ-รึ-มน
พฤกษ์ อ่านว่า พฺรึก
มฤค อ่านว่า มะ-รึ-คะ

2.6.3 ออกเสียงเป็น เรอ มีคำเดียว คือ ฤกษ์ (เริก) มีบางคำยกเว้น อ่านได้ทั้ง ริ และ รึ เช่น อมฤต อ่านว่า อำ-มะ-ริด หรือ อำ-มะ-รึด

2.7 คำที่ตัว ท ประสมอยู่ จะอ่านได้ 2 อย่าง คือ

2.7.1 ออกเสียงเป็น /ด/ ส่วนมากเป็นคำตาย เช่น

บัณฑิต อ่านว่า บัน-ดิด
บุณฑริก อ่านว่า บุน-ดะ-ริก
มณฑป อ่านว่า มน-ดบ

2.7.2 ออกเสียงเป็น /ท/ เช่น

กรีฑา อ่านว่า กฺรี-ทา
มณฑล อ่านว่า มน-ทน

2.8 ถ้าคำเดิมมีสระเกาะอยู่ที่พยางค์ท้าย ต้องอ่านพยางค์ท้ายให้เป็นเสียงสะกดโดยไม่ต้องใช้เครื่องหมายฆ่าเสียง เช่น

เมรุ	อ่านว่า	เมน
พยาธิ	อ่านว่า	พะ-ยาด
มาตุ	อ่านว่า	มาด

2.9 ถ้าคำเดิมมีตัวสะกดซ้อนกัน (สังโยค) และเรานำมาใช้โดยตัดตัวสะกดทิ้งเมื่ออ่านให้เอาเสียงตัวตามสะกดแทน แล้วออกเสียงตัวตาม ตามรูปสระที่ประสมอยู่อีกครั้ง เช่น

วุฑฒิ	เป็น	วุฒิ	อ่านว่า	วุด-ทิ
อัฏฐิ	เป็น	อัฐิ	อ่านว่า	อัด-ถิ

3. **อ่านตามความนิยม**

3.1 อ่านตามความสะดวกปากสะดวกลิ้น เช่น อ่านคำที่ไม่ใช่อักษรนำเหมือนมีอักษรนำ เช่น

ประวัติ	อ่านว่า	ประ-หฺวัด
หิริ	อ่านว่า	หิ-หฺริ
ดิลก	อ่านว่า	ดิ-หฺลก

3.2 อ่านเพื่อความไพเราะ มิให้ฟังน่าเกลียด เช่น

ฉกษัตริย์	อ่านว่า	ฉอ-กะ-สัด
สมาคม	อ่านว่า	สะ-มา-คม
สมรรถภาพ	อ่านว่า	สะ-มัด-ถะ-พาบ

3.3 อ่านโดยคล้อยตามหลักภาษาศาสตร์ คือ คำที่ตัวสะกดเป็นพยัญชนะวรรคและมีตัวตามเป็นพยัญชนะนาสิก ปกติ ถ้าอ่านตามกฎจะออกเสียงตัวสะกดไม่ได้ แต่อ่านตามหลักภาษาศาสตร์ ออกเสียงตัวสะกดได้นิดหนึ่ง เช่น

รัชนี	อ่านว่า	รัด-ชะ-นี
อาตมา	อ่านว่า	อาด-ตะ-มา
อัคนี	อ่านว่า	อัก-คะ-นี

3.4 อ่านตามมติมหาชน อ่านคำสมาสแบบไม่มีเสียงต่อเนื่อง เช่น

กลอุบาย	อ่านว่า	กน-อุ-บาย
ภูมิฐาน	อ่านว่า	พูม-ถาน
รสนิยม	อ่านว่า	รด-นิ-ยม

คำที่ไม่ใช่สมาสแต่อ่านแบบสมาส เช่น

พลเรือน	อ่านว่า	พน-ละ-เรือน		
ผลบุญ	อ่านว่า	ผน-ละ-บุน		
จักจั่น	อ่านว่า	จัก-กะ-จั่น		
คำบางคำนิยมอ่าน 2 แบบ เช่น				
ทุนทรัพย์	อ่านว่า	ทุน-ซับ	หรือ	ทุน-นะ-ซับ
คุณค่า	อ่านว่า	คุน-ค่า	หรือ	คุน-นะ-ค่า
ภรรยา	อ่านว่า	พัน-ยา	หรือ	พัน-ระ-ยา

4. อ่านตามลักษณะคำประพันธ์

4.1 อ่านจำเน้นที่สัมผัสนอก เช่น

ดูในวังยังเห็นหอพระอัฐิ	ตั้งสติเติมถวายฝ่ายกุศล	(อัด-ถิ, สติ)
ฝ่ายนครกาญจน	จัดขุนพลพวกด่าน	(กาน-จน, พน)
วันนั้นจันทร	มีดารากร เป็นบริวาร	(จัน-ทอน, กอน)

4.2 อ่านเอื้อสัมผัสใน เพื่อเพิ่มความไพเราะ เช่น

คิดถึงบาทบพิตรอดิศร	(อะ-ดิด-สอน)
เป็นสิ่งของฉลองคุณมุลิกา	(มุน-ลิ-กา)
ข้อขอเคารพอภิวาท	(อบ-พิ-วาด)
จึงดำรัสอธิษฐานสมานจิต	(อัด-ทิด-ถาน)

4.3 อ่านให้ถูกลักษณะบังคับของคำประพันธ์ โดยเฉพาะ ฉันท์ ซึ่งบังคับ ครุลหุ อ่านให้ถูกจังหวะของคำประพันธ์ เช่น กลอน และอ่านให้ถูกลีลา เหมาะกับชนิดและความรู้สึกของคำประพันธ์ชนิดนั้น ๆ เช่น บทไหว้ครู บทโกรธ บทแสดงความรัก เป็นต้น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

2.1 ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธี

นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธี ไว้ดังนี้

ยงค์ อิงคเวทย์ (2508 : 33) กล่าวว่า การเขียนคำถูกอักขรวิธี คือ การช่วยให้เด็กรู้จักกฎเกณฑ์ของการเขียนตามลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

อดุลย์ ไทรเล็กทิม (2528 : 63) ให้ความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธีว่า เป็นการเขียนโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวสะกดการันต์ภายในคำหนึ่ง ๆ ได้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

กรพรรณ ภิญโญภาพ (2529 : 14) อธิบายว่า การเขียนคำถูกอักขรวิธีเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแก่ผู้เรียน และจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการประสมคำ รู้หลักเกณฑ์ที่จะเรียบเรียงอักษรในคำหนึ่ง ๆ ให้ได้ความหมายที่ต้องการเพื่อจะนำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสาร

ราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 203) ได้ให้ความหมายของคำเขียนไทย ว่า หมายถึง วิชาเขียนภาษาไทยตามคำบอกของครู เพื่อฝึกเขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง เขียนตามคำบอก

จากความหมายของการเขียนคำถูกอักขรวิธีดังกล่าว สรุปได้ว่าการเขียนคำถูกอักขรวิธี คือ ความสามารถในการเขียนสะกดคำโดยเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542

2.2 **ความสำคัญของการเขียนคำถูกอักขรวิธี**

การเขียนคำถูกอักขรวิธีมีความสำคัญในการสื่อความหมาย เมื่อสื่อความหมายได้ถูกต้องจะเป็นประโยชน์ต่อการสื่อสารทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล แต่ถ้าเขียนคำถูกอักขรวิธีไม่ถูกต้องจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อนได้ มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนคำถูกต้องตามอักขรวิธีไว้ดังนี้

กำชัย ทองหล่อ (2509 : 190) กล่าวไว้ว่า ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพูด เพราะฉะนั้นการเขียนคำจึงนับเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา การเขียนสะกดผิดความหมายก็จะแปรเปลี่ยนไปหรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้

สุนันท์ จงธนสารสมบัติ (2525 : 4) กล่าวว่า การเขียนคำถูกต้องตามอักขรวิธีและการสะกดคำเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของบุคคลในยุคปัจจุบัน เพราะการสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยให้อ่านหนังสือออก และเขียนหนังสือได้ถูกต้องซึ่งเป็นรากฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ

ผะอบ โปษะกฤษณะ (2538 : 65) ได้กล่าวว่า ในเรื่องของภาษาไทยตัวสะกดเป็นเรื่องสำคัญมากต้องระมัดระวังเป็นที่สุด เพราะนอกจากจะทำให้สื่อความหมายที่เข้าใจกันไม่ได้ ยังแสดงระดับความรู้ของผู้เขียนด้วย บางคนคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย คิดว่าเขียนอย่างไรผู้อ่านก็คงเข้าใจเอง แต่ความจริงเป็นเครื่องวัดว่าผู้เขียนมีความประณีต มีความสามารถเพียงไร และการเขียนผิดนั้นยังทำให้หลักภาษาที่ดีเสียไป

จากความสำคัญของการเขียนคำถูกอักขรวิธีและการเขียนสะกดคำดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การเขียนคำถูกอักขรวิธีมีความสำคัญมาก ทั้งการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การศึกษา และการประกอบอาชีพ เพราะถ้าเขียนคำถูกอักขรวิธีไม่ถูกต้อง จะทำให้การสื่อความหมายผิดพลาดได้ งานเขียนของบุคคลนั้นก็จะด้อยค่าไปอย่างน่าเสียดาย

2.3 หลักการเขียนคำถูกอักขรวิธี

การเขียนคำถูกอักขรวิธีหรือสะกดคำได้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการเขียนหนังสือ ทำให้งานเขียนมีคุณค่า แสดงถึงความรู้ความสามารถของผู้เขียน และสร้างศรัทธาให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย ดังนั้นผู้เขียนจึงต้องเป็นคนช่างสังเกต จดจำ อ่านมาก เขียนมาก ถ้าหากมีปัญหาในการเขียนสะกดคำควรยึดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับล่าสุดเป็นหลัก

อัจจิมา เกิดผล (2546 : 19-25) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดพลาดและหลักการเขียนคำถูกอักขรวิธีหรือการสะกดคำให้ถูกต้องไว้ดังนี้

1. สะกดคำผิดเพราะนำคำที่มีเสียงคล้ายกันหรือเหมือนกัน แต่เขียนต่างกันมาเป็นแบบในการสะกดคำ เช่น

ผาสุก	มักเขียนผิดเป็น	ผาสุข
สังเกต	มักเขียนผิดเป็น	สังเกตุ
โครงการ	มักเขียนผิดเป็น	โครงการณ์
เพชฌฆาต	มักเขียนผิดเป็น	เพชรฆาต

2. สะกดคำผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ เช่น

คำว่า บิณฑบาต มักเขียนผิดเป็น บิณฑบาตร
บิณฑ แปลว่า ก้อนข้าว, บาตรแปลว่า ตก
บิณฑบาต หมายถึง การที่พระรับก้อนข้าวที่ตกตามความเชื่อในพุทธศาสนา

คำว่า เบญจเพส มักเขียนผิดเป็น เบญจเพศ
เบญจ แปลว่า ห้า, เพส แปลว่า ยี่สิบ
เบญจเพส หมายถึง วัยยี่สิบห้า

คำว่า ปล้นสะดม มักเขียนผิดเป็น ปล้นสดมภ์
สะดม แปลว่า ขโมยโดยวางยาให้หลับ, สดมภ์ แปลว่า เสา หรือหลัก
ปล้นสะดม หมายถึง การปล้นเงียบ คือ วางยาให้เจ้าทรัพย์สลบก่อนแล้วจึงเข้าปล้น

คำว่า เกษียณอายุ มักเขียนผิดเป็น เกษียรอายุ
เกษียณ แปลว่า สิ้นไป หรือครบตามที่กำหนดไว้, เกษียร แปลว่า น้ำนม
เกษียณอายุ หมายถึง ครบอายุตามที่กำหนดไว้

คำว่า ปรานี มักเขียนผิดเป็น ปราณี
ปรานี แปลว่า เอ็นดูเผื่อแผ่, ปราณี แปลว่า ผู้มีชีวิต

3. สะกดคำผิดเพราะออกเสียงผิด เช่น

หยิบหย่ง	มักเขียนผิดเป็น	หยิบโหย่ง
ปรักหักพัง	มักเขียนผิดเป็น	สลักหักพัง
กรวดน้ำ	มักเขียนผิดเป็น	ตรวจน้ำ
ขะมักเขม้น	มักเขียนผิดเป็น	ขมักเขม้น
ซ่าหริ่ม	มักเขียนผิดเป็น	สลิ่ม

4. สะกดคำผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด เคยเขียนหรือเห็นอย่างไรก็เขียนเช่นนั้น เช่น

โอกาส	มักเขียนผิดเป็น	โอกาศ
รสชาติ	มักเขียนผิดเป็น	รสชาด
รัศมี	มักเขียนผิดเป็น	รัสมี
ศีรษะ	มักเขียนผิดเป็น	ศรีษะ
เกร็ดความรู้	มักเขียนผิดเป็น	เกล็ดความรู้

5. สะกดคำผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา ดังนั้นผู้เขียนจึงควรเรียนรู้หลักการเขียนคำถูกอักขรวิธีหรือการสะกดคำให้ถูกต้องไว้ด้วย ดังนี้

การใช้วิสรรชนีย์

คำที่ประวิสรรชนีย์

1. คำไทยส่วนมากที่ออกเสียง อะ เต็มมาตรา ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น
   กะทัดรัด กะทันหัน สะดวก ละเอียด
2. คำที่ออกเสียง อะ พยางค์ท้าย ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น
   อิสระ ศิลปะ วรรณะ ลักษณะ
3. คำที่ควบกับตัว "ร" เมื่อออกเสียง อะ ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น
   ประกาศิต กระบี่ ประถม กระตือรือร้น
4. คำที่กร่อนมาจากคำอื่น แล้วออกเสียง อะ ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น

ฉันนั้น	เป็น	ฉะนั้น
หมากขาม	เป็น	มะขาม
ตัวขาบ	เป็น	ตะขาบ
ต้นเคียน	เป็น	ตะเคียน

5. คำที่มาจากภาษาชวา ออกเสียง อะ ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น
   มะเดหวี ระเด่น ระตู สะตาหมัน

คำที่ไม่ประวิสรรชนีย์

1. คำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต ออกเสียง อะ แต่ไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น
   คมนาคม อรหันต์ สรณ บุพบท
2. คำสมาสที่ออกเสียง อะ กลางคำไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น
   อิสรภาพ พลศึกษา คณบดี ธุรการ
3. คำที่เป็นอักษรนำ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น
   สไบ จรัส พยาน สมัคร
4. คำที่ย่อมาจากคำยาว ๆ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น

ฯพณฯ	มาจาก	พ่อเหนือหัวเจ้าท่าน
พนักงาน	มาจาก	ผู้นักงาน
ทนาย	มาจาก	ท่านนาย
ธ	มาจาก	ท่าน เธอ
ณ	มาจาก	ใน

5. คำที่มาจากภาษาเขมร ส่วนมากไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น
   ลออ สไบ พนม ผกา ขโมย

การใช้คำพ้อง

คำพ้อง หมายถึง คำที่มีรูปหรือเสียงเหมือนกัน แบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1. คำพ้องรูป หมายถึง คำที่มีรูปเหมือนกัน เขียนเหมือนกัน ออกเสียงต่างกัน และความหมายต่างกัน เช่น <u>สระ</u>ผม กับ <u>สระ</u>อา คำพ้องรูปนี้จะมีปัญหาในเรื่องการอ่าน

2. คำพ้องเสียง หมายถึง คำที่มีเสียงเหมือนกัน เขียนต่างกัน และความหมายต่างกัน ทำให้มีปัญหาเรื่องการเขียนคำให้ถูกต้อง ดังนั้นผู้เขียนจึงควรจำความหมายของคำพ้องเสียงแต่ละคำให้ได้ เช่น

กาญจน์	แปลว่า	ทอง
การ	แปลว่า	กิจ งาน ธุระ
กาล	แปลว่า	เวลา
การณ์	แปลว่า	เหตุ
กานต์	แปลว่า	เป็นที่รัก
สรร	แปลว่า	เลือก
สรรค์	แปลว่า	สร้าง
สัณห์	แปลว่า	ป่า
สันต์	แปลว่า	สงบ
พรรณ	แปลว่า	ชนิด สี

พันธุ์	แปลว่า	วงศ์วาน
ภัณฑ์	แปลว่า	สิ่งของ
พันธ์	แปลว่า	ผูก มัด ตรึง
พัน	แปลว่า	เรียกจำนวนสิบร้อย หรือ วงรอบด้วยสิ่งที่เป็นเส้นด้าย
ภัทร	แปลว่า	ดี เจริญ ประเสริฐ น่ารัก
พัทธ์	แปลว่า	ผูก ติด เนื่อง
พัสตร์	แปลว่า	ผ้า
พัชร	แปลว่า	เพชร
จัณฑ์	แปลว่า	เหล้า หรือ หยาบช้า
จันทร์	แปลว่า	พระจันทร์
จัน	แปลว่า	ชื่อต้นไม้
จันทน์	แปลว่า	หอม ชื่อต้นไม้

การใช้ บัน บรร

1. บัน ใช้เป็นพยางค์หน้าของคำ เช่น
   บันดาล บันได บันทึก บันเทิง
2. บรร ใช้เป็นพยางค์หน้าของคำที่แผลงมาจาก "ประ" เช่น

บรรจง	มาจาก	ประจง
บรรจุ	มาจาก	ประจุ
บรรทัด	มาจาก	ประทัด
บรรทุก	มาจาก	ประทุก

การใช้ อำ อัม อาม

การใช้อำ

1. ใช้กับคำไทย เช่น กำ ขำ คำ จำ
2. ใช้กับคำภาษาอื่นที่ไม่ใช่บาลีสันสกฤต เช่น กำมะหยี่ กำยาน กำปั่น สำปั้น
3. ใช้กับคำแผลง เช่น

เกิด	แผลงเป็น	กำเนิด
อาจ	แผลงเป็น	อำนาจ
ช่วย	แผลงเป็น	ชำร่วย
คูณ	แผลงเป็น	คำนวณ

การใช้อัม

ใช้กับคำบาลีสันสกฤตที่ใช้ "ม" สะกด เช่น คัมภีร์ สัมพันธ์ สัมมา อัมพาต

การใช้ อำม

ใช้กับคำบาลีสันสกฤตที่ขึ้นต้นด้วย "อม" เช่น

อมหิต	เขียนเป็น	อำมหิต
อมรินทร์	เขียนเป็น	อำมรินทร์
อมฤต	เขียนเป็น	อำมฤต
อมาตย์	เขียนเป็น	อำมาตย์

การใช้ ไอ ไอ อัย ไอย

การใช้ไอ

ใช้กับคำไทย 20 คำ ดังนี้

ผู้ใหญ่หาผ้าใหม่ ให้ สะใภ้ ใช้คล้องคอ
ใฝ่ ใจเอาใส่ห่อ มิหลงใหล ใครขอดู
จะใคร่ลงเรือใบ ดูน้ำใสและปลาปู
สิ่งใดอยู่ในตู้ มิใช่อยู่ใต้ตั่งเตียง
บ้าใบ้ถือใยบัว หูตามัวมาใกล้เคียง
เล่าท่องอย่าละเลี่ยง ยี่สิบม้วนจำจงดี

การใช้ไอ

1. ใช้กับคำไทย นอกจากคำที่ใช้ไม้ม้วน 20 คำ เช่น ไก ไข ไซ ไต
2. ใช้กับคำภาษาอื่น เช่น ไนลอน ไนโตรเจน ไต้หวัน ไต้ฝุ่น
3. ใช้กับคำบาลีสันสกฤตที่แผลงมาจากสระอิ เช่น

ไพจิตร	มาจาก	พิจิตร วิจิตร
ไพศาล	มาจาก	พิศาล วิศาล
ไพรัช	มาจาก	พิรัช วิรัช
ไพหาร	มาจาก	พิหาร วิหาร

การใช้ตัวการันต์

ตัวการันต์ คือ พยัญชนะที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาต (์) กำกับ เพื่อไม่ให้ออกเสียงพยัญชนะนั้น ตัวการันต์อาจมีพยัญชนะตัวเดียว หรือ หลายตัวก็ได้ เช่น สันต์ พระลักษมณ์ จันทร์ เป็นต้น มีวิธีใช้ดังนี้

1. "ร" ไม่ได้ควบกับตัวสะกด เช่น สาร์ อินทร์ ภาพยนตร์ พักตร์

2. "ร" ควบกับตัวสะกด ถึงแม้ไม่ออกเสียง "ร" จะใช้เป็นตัวการันต์ไม่ได้ เช่น
   จักร สมัคร บัตร เมตร
3. พยัญชนะที่เป็นตัวสะกด และมีสระกำกับจะเป็นตัวการันต์ไม่ได้ เช่น
   จักรพรรดิ จักรวรรดิ ตัวพยาธิ ขัดสมาธิ
4. พยัญชนะที่มีสระกำกับ และเป็นตัวการันต์ จะไม่ออกเสียงตัวการันต์ เช่น
   รามเกียรติ์ พระศรีมหาโพธิ์
5. คำไทยแท้ไม่ใช้ตัวการันต์ เช่น จำนง ดำรง ธำรง สำอาง

การอ่านคำและเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญของการใช้ภาษาไทย การอ่านเขียนที่ถูกต้องจะทำให้การใช้ภาษาสัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์ คำที่อ่านผิดหรือเขียนผิดอาจทำให้ความหมายในการสื่อสารคลาดเคลื่อน เสียความ หรืออย่างน้อยก็แสดงให้เห็นถึงความอ่อนด้อยสติปัญญาของผู้ใช้ภาษา ซึ่งทำให้ผู้ใช้ภาษาดูด้อยค่าลงไป

ภาษาไทยมีลักษณะพิเศษเพราะมีพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์หลายรูปหลายเสียง ทำให้สามารถสร้างคำและอ่านเขียนคำเสียงต่าง ๆ ได้หลากหลายและไพเราะ นอกจากนี้ยังมีคำภาษาอื่นเข้ามาใช้ปะปนอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้มีอักขรวิธีหรือการเขียนสะกดการันต์คำต่าง ๆ หลายรูปแบบ เป็นปัญหาในการอ่านและเขียนอยู่บ้าง ในภาษาไทยยังมีคำพ้องรูป พ้องเสียง และการอ่าน เขียนคำตามความนิยมอยู่ด้วย ฉะนั้นต้องอาศัยความเข้าใจหลักเกณฑ์ในเรื่องเหล่านี้ คือ เข้าใจธรรมชาติของภาษาไทย อักษรไทย และสาเหตุที่ทำให้การอ่านและเขียนคำผิดอักขรวิธีเป็นพื้นฐาน ประกอบกับการฝึกฝน ปรับปรุงแก้ไขด้วยความใส่ใจ จึงจะช่วยให้อ่านและเขียนคำไทยได้ถูกอักขรวิธี สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี

ดุษฎีพร ชำนิโรคศานติ์ (2533 : 32-45) และสุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2536 : 290-298) กล่าวถึง การอ่านและเขียนคำผิดอักขรวิธีว่าเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ สรุปได้ 15 ประการ ดังนี้ คือ

1. ลักษณะของภาษาไทย ซึ่งมีความซับซ้อนหลายประการ เช่น

1.1 คำภาษาไทยมีเสียงสูงต่ำ ซึ่งกำกับด้วยรูปวรรณยุกต์ และแสดงความหมายของคำ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไป นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไปแล้ว ยังทำให้ความหมายผิดไปด้วย

1.2 คำพ้องเสียง ภาษาไทยมีคำพ้องเสียงมาก ถ้าพยัญชนะต้น ตัวสะกดหรือสระต่างกัน ความหมายก็จะต่างกันด้วย เช่น ใน ไน นัย, ขั้น คั่น , โกศ โกฏิ โกษ

2. ไม่ทราบหรือไม่เข้าใจหลักภาษาไทยดีพอ เป็นต้นว่า คำบาลีสันสกฤต เมื่อไปเข้าสมาสกัน ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น

สาธารณสุข มักเขียนผิดเป็น สาธารณะสุข

3. ไม่ทราบความหมายของคำ ทำให้เขียนสะกดผิดพลาด และยังผิดความหมายหรือไม่ได้ความหมายอีกด้วย เช่น

เบญจเพส	มักเขียนผิดเป็น	เบญจเพศ
เวนคืน	มักเขียนผิดเป็น	เวณคืน
รักษาการณ์	มักเขียนผิดเป็น	รักษาการ

4. ออกเสียงผิดและเขียนสะกดคำตามเสียงที่ออกผิดนั้น เช่น

ขะมักเขม้น	มักเขียนผิดเป็น	ขมักเขม้น
ผมหยักศก	มักเขียนผิดเป็น	ผมหยักโศก
ประณีต	มักเขียนผิดเป็น	ปราณีต

นอกจากออกเสียงผิดจะทำให้เขียนสะกดคำผิดตามแล้ว คำบางคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกันก็ทำให้เกิดความสับสนในการใช้คำได้ เพราะถึงแม้ว่าคำนั้น ๆ จะออกเสียงใกล้กัน แต่ความหมายต่างกัน เช่น "ราด" (ก.) มีความหมายว่า เทของเหลว ๆ ให้กระจายแผ่ไปทั่ว แต่ "ลาด" (ก.) มีความหมายว่าเอาสิ่งที่ม้วนอยู่ปูแผ่ออกไป

5. มีแนวเทียบผิด คือ เทียบคำที่จะเขียนกับคำอื่นที่ออกเสียงเหมือนกัน โดยเข้าใจว่าเขียนเหมือนกัน เช่น

อานิสงส์	มักเขียนผิดเป็น	อานิสงฆ์ เพราะเทียบกับคำว่า พระสงฆ์
อนุญาต	มักเขียนผิดเป็น	อนุญาติ เพราะเทียบกับคำว่า ญาติพี่น้อง

6. มีประสบการณ์มาผิด เพราะเห็นคำสะกดผิดในที่ต่าง ๆ จนเกิดความเคยชินเข้าใจว่าเป็นคำสะกดถูก

7. ความไม่เอาใจใส่ที่จะเขียนสะกดให้ถูกต้อง เมื่อเขียนผิดครั้งหนึ่งก็ไม่ปรับปรุง แก้ไข จึงเขียนผิดซ้ำ ๆ ซาก ๆ

8. ความไม่รักการอ่านหนังสือ จึงไม่ค่อยได้พบเห็นคำที่เขียนสะกดยาก ๆ เท่าใดนัก ทำให้พื้นฐานทางภาษาไทยไม่ดีเท่าที่ควร และขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนสะกดคำ

9. ความบกพร่องทางการฟัง การแยกเสียงไม่ชัดเจน เช่น "ร" เป็น "ล" เมื่อต้องเขียนคำเหล่านี้ จึงมีผลให้เขียนสะกดผิด

10. ขาดการสังเกตในส่วนที่เป็นรายละเอียด เช่น ตัวการันต์ พยัญชนะควบกล้ำ การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การเว้นวรรคตอน และการแยกคำ เมื่อเขียนจึงเขียนสะกดผิดพลาด เช่น

กานต์	มักเขียนผิดเป็น	กาน
โบ	มักเขียนผิดเป็น	โบว์
วัตร	มักเขียนผิดเป็น	วัต, วัด

11. ครูไม่เป็นตัวอย่างที่ดีในการที่จะระมัดระวังเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีและสะกดคำให้ถูกต้องหรือไม่แก้ไขให้นักเรียน เมื่อพบว่านักเรียนเขียนคำไม่ถูกอักขรวิธีหรือสะกดผิด ผู้สอนวิชาอื่นมักจะมองว่าเป็นหน้าที่ของครูภาษาไทยฝ่ายเดียวเท่านั้น

12. ครูภาษาไทยไม่ได้รับการสนับสนุนดีพอ เพราะผู้ใหญ่ในวงการศึกษาให้ความสนใจวิชาภาษาไทยน้อยไป อีกทั้งบางโรงเรียนก็จัดหาครูผู้สอนภาษาไทยไม่เหมาะสม คือ ไม่ถนัดในวิชาภาษาไทย มาสอนนักเรียน

13. เวลาสอนของวิชาภาษาไทยมีน้อย แต่เนื้อหามีมาก ครูต้องรีบสอนให้ทันโดยไม่คำนึงถึงประสิทธิภาพ และผลที่นักเรียนจะได้รับ จึงไม่เอาใจใส่ในเรื่องการตรวจงานเขียนของนักเรียนเท่าที่ควร

14. ระบบการวัดผลที่นิยมข้อสอบแบบปรนัย ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกทักษะการเขียน รวมถึงการเขียนคำถูกอักขรวิธี จึงทำให้วางตำแหน่งของวรรณยุกต์ผิดที่และรวมถึงการสะกดคำผิดด้วย

15. อิทธิพลของภาษาถิ่น ซึ่งมีสำเนียงแตกต่างกันออกไปในบางคำ จึงทำให้เขียนสะกดผิดเพราะเทียบเสียงกับสำเนียงภาษาถิ่น เช่น

บ่อ (น้ำ) ในสำเนียงภาคกลาง ตรงกับคำว่า "บ่" ในสำเนียงภาคอีสาน

กิน ในสำเนียงภาคกลาง ตรงกับคำว่า "กิ๋น" ในสำเนียงภาคอีสาน

นอกจากนี้การใช้ภาษาของสื่อมวลชนยังได้สร้างปัญหาทำให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยหลายประการ จากรายงานการวิจัยเรื่องภาษากับมวลชน วิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ไทย ของ จำนง วิบูลย์ศรี และ ดวงทิพย์ วรพันธุ์ (2527 : 205-206) ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีและเขียนคำถูกอักขรวิธีว่ามีข้อบกพร่อง ดังนี้

1. การอ่านและการออกเสียง อ่านผิดจากหลักการอ่านภาษาไทย เช่น ตู้ป.ณ. อ่านว่า ตู้-ปอ-นอ การออกเสียงให้ผิดเพี้ยนเหมือนชาวต่างชาติพูดภาษาไทย พูดเร็วอ่านเร็วเกินไป เช่น โรงพยาบาล เป็น โรง-พะ-บาน มหาวิทยาลัย เป็น มหา-วิด-ชะ-ลัย หรือ มหา-ลัย เป็นต้น

2. การเขียนตัวสะกด ตัวการันต์ วรรคตอนผิดพลาดมาก การผันวรรณยุกต์ผิดกันแพร่หลายทั้งในโฆษณาและหนังสือพิมพ์ ตัวอย่างการเขียนหนังสือผิด เช่น ยุ่งตายห่ะ แซ่บ เท่ห์ เขาละ แร่ด เอาล่ะ แล้วแหล่ะ ฯลฯ

ปัจจัยที่มีผลต่อการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธีมีหลายประการ กล่าวโดยสรุป ได้แก่ ความไม่เข้าใจในเรื่องหลักภาษา ได้รับประสบการณ์ที่ผิด ๆ ขาดความเอาใจใส่ในเรื่องการอ่านการเขียนคำถูกอักขรวิธี ลักษณะของภาษาไทยที่มีความซับซ้อน ลักษณะการเรียนการสอน การสอบวัดผลวิชาภาษาไทย และอิทธิพลของสื่อมวลชน เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อความสามารถ

ในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีทั้งสิ้น ดังนั้นการแก้ปัญหาจึงต้องพิจารณาปัจจัยประกอบทั้งในเรื่องทัศนคติต่อวิชาภาษาไทย การเรียนการสอน หลักสูตร ตลอดจนอิทธิพลของสื่อมวลชนดังกล่าวข้างต้น

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี

มีผู้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีและการเขียนสะกดคำทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

4.1 งานวิจัยในประเทศ

งามจิตต์ อำไพ (2523 : 9๕) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร เป็นนักเรียนชาย 208 คน นักเรียนหญิง 208 คน และในเขตการศึกษา 1 เป็นนักเรียนชาย 205 คน นักเรียนหญิง 198 คน รวมทั้งสิ้น 819 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในกรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการเขียนสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชายและหญิงในเขตการศึกษา 1

บุญปก อ่อนเผ่า (2526 : 61) ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่าความสามารถทางการเขียนสะกดคำของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 67.07

ชูศรี ศรีแก้ว (2527 : 234-235) ได้ศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525 ที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากแผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ โดยใช้ข้อมูลจากข้อสอบเขียนเรียงความ วิชาภาษาไทย 103 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2525 พบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา 7 ประเภท ได้แก่ การใช้คำผิด การแต่งประโยคผิด การสะกดการันต์ผิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายบวก และการใช้เครื่องหมายเพราะฉะนั้น ผลการวิจัยแสดงว่านักศึกษาทั้ง 2 แผนกเขียนภาษาไทยผิดในลักษณะใกล้เคียงกัน ลักษณะการผิดพลาดที่พบในกลุ่มหนึ่งก็จะพบในอีกกลุ่มหนึ่งด้วย

สุนันทา โสรัจจ์ (2528 : 49-57) ได้สำรวจความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ ศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนผิด และแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ผิดของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ด้วยการใช้แบบทดสอบแบบปรนัยวัดความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ แบบทดสอบประกอบด้วยภาคตัวสะกดและภาคเหตุผล ใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 จากคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒทุกวิทยาเขต รวมทั้งสิ้น 822 คน พบว่า ประเภทของการเขียนสะกดการันต์ผิดแบบต่าง ๆ เรียงลำดับ

จากประเภทที่ผิดมากที่สุดไปหาประเภทที่ผิดน้อยที่สุด คือ ผิดที่เขียนตามการออกเสียง ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่การหดเสียงหรือยืดเสียง ผิดที่การใช้ไอ ไอ อัย ไอย ผิดที่จำหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเขียนไม่ได้ ผิดที่การใช้ ร ล ผิดที่ตัวการันต์ ผิดที่การประวิสรรชนีย์ ผิดที่การใช้วรรณยุกต์ ผิดที่พยัญชนะต้น ส่วนสาเหตุของการเขียนสะกดการันต์ผิด แยกเหตุผลของผู้ตอบเรียงจากมากไปหาน้อย คือ จำตัวการันต์ไม่ได้ เขียนตามการออกเสียง เขียนตามที่เคยเห็นมา ไม่ทราบความหมายของคำที่เขียน จำหลักการผันวรรณยุกต์ไม่ได้ ตัวสะกดมีเสียงซ้ำกันมาก ไม่เคยใช้หลักเกณฑ์ในการเขียน เขียนเทียบกับคำที่คุ้นเคย จำหลักการใช้ ไอ ไอ อัย ไอย ไม่ได้ พยัญชนะต้นของคำมีเสียงซ้ำกันมาก สำหรับแนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ผิด ได้แก่ แก้ไขที่การใช้ภาษาของสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ แก้ไขทัศนคติของครูทุกวิชาและนักเรียนให้เห็นความสำคัญของการใช้ภาษาของชาติ แก้ไขที่วิธีการสอนของครูภาษาไทย แก้ไขหลักภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดการันต์ ปรับปรุงพจนานุกรมในการเก็บรวบรวมคำที่คนส่วนใหญ่ใช้ และ แก้ไขโดยเพิ่มคะแนนให้วิชาภาษาไทยมากขึ้น

สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (2533 : 37) ศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ปัตตานี สรุปผลการวิเคราะห์สาเหตุการเขียนสะกดคำภาษาไทยผิด เรียงตามลำดับความสำคัญ ดังนี้

อันดับ 1 ผิดเพราะเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้

อันดับ 2 ผิดเพราะการเดา

อันดับ 3 ผิดเพราะขาดหลักเกณฑ์ในการเขียนคำ

อันดับ 4 ผิดเพราะไม่ทราบความหมายหรือเข้าใจความหมายผิด

อันดับ 5 ผิดเพราะเขียนตามเสียงพูดหรือเสียงอ่าน

ศรีจันทร์ วิชาตรง (2541 : 293-295) ได้วิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 1540 201 การใช้ภาษาไทย จำนวน 1,152 คน โดยวิธีสุ่มตัวอย่างร้อยละ 50 ของจำนวนประชากร 2,304 คน ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้จากงานเขียนเรียงความ 1 เรื่อง ใช้เวลาเขียน 60 นาที ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียน 8 ประเภท เรียงจากมากไปหาน้อย คือ การสะกดการันต์ การใช้คำ การแต่งประโยค การเว้นวรรค การใช้เครื่องหมายอื่น ๆ (การใช้เครื่องหมายไปยาล การใช้อักษรย่อ และการใช้ตัวเลข) ในส่วนข้อผิดพลาดของการเขียนสะกดการันต์มีข้อผิดพลาด 6 ลักษณะ คือ ใช้พยัญชนะผิด ใช้วรรณยุกต์ผิด ใช้ตัวการันต์ผิด ใช้สระผิด เขียนส่วนของคำขาด และเขียนส่วนของคำเกิน

บุญศิริ ภิญญาธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช (2547 : 25-37) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 8 คณะ รวม 737 คน การวิเคราะห์

ข้อมูลแบบทดสอบปรนัย พบว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มีความผิดพลาด 8 ประเภท และมีข้อบกพร่อง 7 ประเภท ความผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ การใช้คำหรือกลุ่มคำ รองลงมา ได้แก่ การสะกดการันต์ และการใช้สำนวน ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด คือ การใช้ภาษาฟุ่มเฟือย รองลงมา ได้แก่ การใช้ภาษาต่างประเทศปะปนในภาษาไทย และการใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน การวิเคราะห์ข้อมูลแบบทดสอบอัตนัย พบว่า มีความผิดพลาด 11 ประเภท และมีข้อบกพร่อง 17 ประเภท ความผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ การเว้นวรรคตอนผิด รองลงมาได้แก่ การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ และการใช้คำผิดชนิดหรือผิดหลักไวยากรณ์ ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด คือ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน รองลงมา ได้แก่ การใช้ภาษาฟุ่มเฟือย การขาดเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพในงานเขียน และการใช้คำหรือข้อความซ้ำ ๆ จากการวิจัยยังพบว่าประเภทความผิดพลาดและข้อบกพร่องที่พบในแบบทดสอบอัตนัยมีจำนวนมากกว่าแบบปรนัยและข้อบกพร่องที่พบเป็นจำนวนมากตรงกันทั้งในแบบทดสอบปรนัยและอัตนัยมี 2 ประเภท ได้แก่ การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน และการใช้ภาษาฟุ่มเฟือย

4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ชเวนดินเจอร์ (Schwendinger. 1977: 51) ได้ศึกษาผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับ 6 จำนวน 503 คน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริงแบบเขียนตามคำบอก และแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดที่มีรูปภาพของจริงมีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ได้ใช้รูปภาพของจริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชวอร์ท และโดนอลล์ (Schwartz and Donald. 1977 : 55) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสะกดคำ นักเรียนระดับ 2 ถึงระดับ 6 จำนวน 160 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมายและแบบทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบการเขียนตามคำบอก ปรากฏว่า กลุ่มนักเรียนที่เรียนโดยการใช้รูปภาพที่มีความหมาย มีแนวโน้มของผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา

มิทเชล (Mitchell. 1980 : 1329-A) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนการเขียนสะกดคำ 3 แบบ คือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมการเขียนเรื่อง กลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรมและกิจกรรมการเขียนเรื่อง และมีกลุ่มควบคุมอีกกลุ่มหนึ่ง ผลการศึกษาพบว่า ทั้ง 3 กลุ่ม เขียนสะกดคำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียนและการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

เฮิร์ช (Hirsch. 1981 · 2912-A) ได้ศึกษาวิธีสอนสะกดคำ 2 วิธี วิธีแรกเน้นครูเป็นผู้เลือกคำและทำการสอนก่อนสอบ วิธีที่ 2 เน้นที่แบบเรียนที่ใช้อยู่ทั่วไปที่มีแบบฝึกหัดและมีการทดสอบหลังสอน พบว่า วิธีสอนทั้ง 2 วิธี ทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนมีผลดีขึ้น

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี

เกศแก้ว เพ็งพริ้ง (2547 : 47-50) ศึกษาความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 จำแนกตามแผนการเรียน 3 แผนการเรียน จำนวน 205 คน ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถของนักเรียนทั้งในด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนกลุ่มแผนการเรียนต่างกันมีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีไม่แตกต่างกัน และมีความสามารถโดยรวมการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี และมีความสามารถโดยรวมในการอ่านคำกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และพบว่าการให้เหตุผลในการเลือกตอบถูกหรือผิด นักเรียนที่ตอบถูกให้เหตุผลได้ดีกว่าคนที่ตอบผิด

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ สรุปได้ว่า การศึกษาวิจัยในประเทศที่ผ่านมาศึกษาวิเคราะห์ด้านการเขียนคำเป็นส่วนใหญ่ โดยศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จะเป็นนักเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ส่วนงานวิจัยในระดับอุดมศึกษานั้นเป็นการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและข้อบกพร่องในการเขียนของนิสิตนักศึกษาโดยใช้แบบทดสอบทั้งปรนัยและอัตนัย สำหรับการวิจัยในต่างประเทศได้มีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำ และศึกษาวิธีสอนสะกดคำ 2 วิธี ระหว่างการเน้นที่วิธีสอนของครูและเน้นที่แบบเรียน โดยทั้งหมดใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ศึกษาความสามารถด้านการอ่านคำและเขียนคำนั้น มีงานวิจัยเพียง 1 เรื่อง โดยใช้ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และใช้ตัวแปรอิสระได้แก่ เพศ และแผนการเรียน สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความสามารถโดยรวมในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 จึงไม่ได้ศึกษาตัวแปรเกี่ยวกับเพศ และใช้ตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร ได้แก่ กลุ่มสาขา และคณะ เพื่อนำไปสู่สมมุติฐานการวิจัยว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาและคณะมีความแตกต่างกัน

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 แบ่งเป็น 3 กลุ่มสาขา ทั้งหมด 13 คณะ จำนวน 3,154 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 แบ่งเป็น 3 กลุ่มสาขา ทั้งหมด 13 คณะ จำนวน 346 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ชนิดสัดส่วนโดยใช้ตารางสุ่มของ เครซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan. 1970 : 607-610) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ดังแสดงในรูปของตารางต่อไปนี้

กลุ่มสาขา	คณะ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	1. พลศึกษา	361	37
	2. พยาบาลศาสตร์	89	13
	3. แพทยศาสตร์	126	16
	4. ทันตแพทยศาสตร์	52	10
	5. เภสัชศาสตร์	80	12
	6. สหเวชศาสตร์	62	10
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	7. วิทยาศาสตร์	573	57
	8.วิศวกรรมศาสตร์	250	27
3. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	9. มนุษยศาสตร์	513	51
	10. สังคมศาสตร์	497	50
	11. ศึกษาศาสตร์	109	14
	12. ศิลปกรรมศาสตร์	327	34
	13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน	115	15
	รวม	**3,154**	**346**

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธี เป็นแบบทดสอบปรนัย 4 ตัวเลือก มีขั้นตอนในการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ศึกษาตำรา เอกสารที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธี คัดเลือกคำที่มักอ่านผิดและเขียนผิดอักขรวิธีจากหนังสืออ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2548 แล้วสร้างแบบทดสอบขึ้นมา 2 ชุด

2. นำแบบทดสอบให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 2 ท่าน ได้แก่ รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์ และรองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงพินิจ(Face Validity) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Of Consistency -- IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามทั้งหมด 70 ข้อ โดยแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำนวน 37 ข้อ และแบบทดสอบการเขียนถูกอักขรวิธี จำนวน 33 ข้อ มีค่า IOC แต่ละข้ออยู่ระหว่าง 0.6 - 1.0 แล้วนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3. นำข้อสอบที่ได้ไปทดลองสอบ (Try Out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 60 คน จากนั้นนำข้อสอบมาตรวจให้คะแนน โดยผู้ตอบถูกได้ 1 คะแนน และผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

4. หาคุณภาพของแบบทดสอบ โดยวิเคราะห์ในรูปของค่าความยาก-ง่าย ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ แบบเทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยการวัดความคงที่ภายในโดยวิธีของ Kuder-Richardson (K-R21)

5. คัดเลือกแบบทดสอบที่มีคุณภาพโดยพิจารณาเป็นรายข้อในรูปของค่าความยาก-ง่ายที่เหมาะสม คือควรมีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.80 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ แบบทดสอบมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.66 - 0.80 ดังนี้ ความยากง่าย ปานกลาง จำนวน 16 ข้อ และ ค่อนข้างยาก 34 ข้อ (ดูภาคผนวก ค.) ส่วนค่าอำนาจจำแนกควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ในการวิจัยนี้ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.35 - 0.85

6. นำแบบทดสอบมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยวัดความคงที่ภายใน (K-R21) ได้แบบทดสอบด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำนวน 25 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น 0.7406 และแบบทดสอบด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำนวน 25 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น 0.7911 ซึ่งค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 2 ด้าน คือ 0.8623

การเก็บรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล ระหว่างวันที่ 1 – 30 กันยายน พ.ศ. 2549 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ที่เข้าเรียนในรายวิชา ทย 101 ทักษะทางภาษา ทั้งหมด 3 กลุ่มสาขา จาก 13 คณะ จำนวน 346 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี และการเขียนคำถูกอักขรวิธีซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี เป็นเวลา 30 นาที และการเขียนคำถูกอักขรวิธีเป็นเวลา 30 นาที

2. ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบโดยผู้ตอบถูกได้ 1 คะแนน ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน

3. จัดกระทำข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทดสอบเป็นกลุ่มคะแนนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลตามกลุ่มสาขา และคณะ ด้านความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธี ด้านความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

4. นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบและวิเคราะห์ผลทางสถิติ เพื่อตอบคำถามวิจัยตามสมมุติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่าความถี่ (f) ค่าร้อยละ (%) เพื่อใช้วิเคราะห์คุณสมบัติพื้นฐานของประชากรที่ศึกษา

2. ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อใช้วิเคราะห์ระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี ความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลระดับความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ดังนี้

คะแนนร้อยละ	ระดับความสามารถ
80 – 100	สูงมาก
70 – 79	สูง
60 – 69	ปานกลาง
50 – 59	ผ่านเกณฑ์
ต่ำกว่า 50	ต่ำกว่าเกณฑ์

3. เปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรตั้งแต่ 3 กลุ่ม ขึ้นไป คือ กลุ่มสาขา และคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรานแบบทางเดียว (One – Way ANOVA)

ถ้าพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการใช้ทดสอบของเชฟเฟ่ (Scheffe's test)

4. แจกแจงความถี่ในการให้เหตุผลของคนที่ตอบถูก และผิด เพื่อใช้วิเคราะห์การให้เหตุผลในการทำแบบทดสอบ และสรุปรวมเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ และอักษรย่อในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบเอฟ (F – distribution)
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (Degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสองแต่ละตัว (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสองแต่ละตัว (Mean of Square)
p	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability) ของค่าสถิติที่ใช้ทดสอบ
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอเป็นลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มสาขาและคณะ นำเสนอด้วยจำนวนความถี่ และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย และค่าระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี กับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขาและคณะ

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน การแจกแจงความถี่ ในการให้เหตุผลของนิสิตที่ตอบถูกและผิด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นในการวิจัยเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง นำเสนอด้วยจำนวนความถี่ และค่าร้อยละ ดังแสดงข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำแนกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ	99	28.60
2. กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	83	24.00
3. กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	164	47.40
รวม	346	100.00

จากตาราง 1 แสดงว่า กลุ่มสาขาที่มีจำนวนผู้ตอบ มากที่สุด คือ กลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 164 คน (ร้อยละ 47.40) รองลงมาคือ กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 99 คน (ร้อยละ 28.60) และกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 83 คน (ร้อยละ 24.00)

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำแนกตามคณะ

กลุ่มสาขา	คณะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
1. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	1. พลศึกษา	37	10.70
	2. พยาบาลศาสตร์	13	3.80
	3. แพทยศาสตร์	16	4.60
	4. ทันตแพทยศาสตร์	10	2.90
	5. เภสัชศาสตร์	12	3.50
	6. สหเวชศาสตร์	10	2.90
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	7. วิทยาศาสตร์	57	16.50
	8. วิศวกรรมศาสตร์	27	7.80
3. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	9. มนุษยศาสตร์	51	14.70
	10. สังคมศาสตร์	50	14.50
	11. ศึกษาศาสตร์	14	4.00
	12. ศิลปกรรมศาสตร์	34	9.80
	13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน	15	4.30
รวม		346	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า คณะที่มีนิสิตเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวนมากที่สุด คือ คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 57 คน (ร้อยละ 16.50) รองลงมาคือ คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 51 คน (ร้อยละ 14.70) และคณะที่มีนิสิตเป็นกลุ่มตัวอย่างน้อยที่สุด คือ คณะสหเวชศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ คณะละ 10 คน (ร้อยละ 2.90)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี กับการเขียนคำถูกอักขรวิธี ดังแสดงข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี กับการเขียนคำถูกอักขรวิธี

ด้านความสามารถ	N	$\overline{X}$	SD	ระดับความสามารถ
การอ่านคำถูกอักขรวิธี	346	71.44	15.29	สูง
การเขียนคำถูกอักขรวิธี	346	68.30	18.22	ปานกลาง
การอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวม	346	69.87	15.42	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงว่า ระดับความสามารถของนิสิตในการอ่านคำถูกอักขรวิธี อยู่ในระดับสูง ส่วนการเขียนคำถูกอักขรวิธี อยู่ในระดับปานกลาง และความสามารถโดยรวมในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี อยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีจำแนกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา	N	$\overline{X}$	SD	ระดับความสามารถ
1. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	99	78.94	12.26	สูง
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	83	58.31	12.57	ผ่านเกณฑ์
3. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	164	73.56	14.10	สูง
รวม	346	71.44	15.29	สูง

จากตาราง 4 แสดงว่า ความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีของนิสิตโดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาพบว่า กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

ตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา

ด้านความสามารถ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การอ่านคำถูกอักขรวิธี	ระหว่างกลุ่ม	2	20622.464	10311.232	58.814*	0.000
	ภายในกลุ่ม	343	60134.993	175.321		
	รวม	345	80757.457			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 แสดงว่า นิสิตต่างกลุ่มสาขากัน มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 6 ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา		วิทยาศาสตร์สุขภาพ	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
	$\bar{X}$	78.94	58.31	73.56
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	78.94	-	20.63*	5.38*
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	58.31		-	-15.24*
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	73.56			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่า นิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธี มากกว่านิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และนิสิตกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีจำแนกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา	N	$\bar{X}$	SD	ระดับความสามารถ
1. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	99	75.47	16.26	สูง
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	83	53.97	13.59	ผ่านเกณฑ์
3. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	164	71.21	17.51	สูง
รวม	346	68.30	18.22	ปานกลาง

จากตาราง 7 แสดงว่า ความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนิสิตโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาพบว่า กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา

ด้านความสามารถ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การเขียนคำถูกอักขรวิธี	ระหว่างกลุ่ม	2	23524.004	11762.002	58.814*	0.000
	ภายในกลุ่ม	343	91100.736	265.600		
	รวม	345	114624.74			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 แสดงว่า นิสิตต่างกลุ่มสาขากัน มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา		วิทยาศาสตร์สุขภาพ	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
	$\bar{X}$	75.47	53.97	71.21
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	75.47	-	21.49*	4.2552
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	53.97		-	-17.2436*
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	71.21			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า นิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา	N	$\bar{X}$	SD	ระดับความสามารถ
1. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	99	77.21	12.71	สูง
2. วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	83	56.14	10.59	ผ่านเกณฑ์
3. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	164	72.39	14.67	สูง
รวม	346	69.87	15.42	ปานกลาง

จากตาราง 10 แสดงว่า ความสามารถโดยรวมในการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี ของนิสิตเมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาพบว่า กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ อยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถโดยรวมการอ่านคำถูกอักขรวิธี และการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ

ด้านความสามารถ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	2	22014.570	11007.285	62.795*	0.000
	ภายในกลุ่ม	343	60123.835	175.288		
	รวม	345	82138.405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงว่า นิสิตต่างคณะกัน มีความสามารถโดยรวมในการอ่านคำถูกอักขรวิธี และการเขียนคำถูกอักขรวิธี ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 12 ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี และการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา		วิทยาศาสตร์สุขภาพ	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
	$\bar{X}$	77.21	56.14	72.39
วิทยาศาสตร์สุขภาพ	77.21	-	21.06*	4.8219*
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	56.14		-	-16.24*
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	72.39			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่า นิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพมีความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และนิสิตกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีความสามารถโดยรวมในการอานคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธี มากกว่ากลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี การเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ และกลุ่มสาขา

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีจำแนกตามคณะ

คณะ	N	$\bar{X}$	SD	ระดับความสามารถ
1. พลศึกษา	37	72.86	13.10	สูง
2. พยาบาลศาสตร์	13	68.30	4.75	ปานกลาง
3. แพทยศาสตร์	16	84.25	11.26	สูงมาก
4. ทันตแพทยศาสตร์	10	74.80	10.84	สูง
5. เภสัชศาสตร์	12	79.33	5.61	สูง
6. สหเวชศาสตร์	10	67.20	11.43	ปานกลาง
7. วิทยาศาสตร์	57	56.63	13.32	ผ่านเกณฑ์
8. วิศวกรรมศาสตร์	27	62.66	10.40	ปานกลาง
9. มนุษยศาสตร์	51	82.58	13.04	สูงมาก
10. สังคมศาสตร์	50	69.28	13.14	ปานกลาง
11. ศึกษาศาสตร์	14	86.00	16.36	สูงมาก
12. ศิลปกรรมศาสตร์	34	75.88	14.28	สูง
13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน	15	69.06	9.00	ปานกลาง
รวม	346	71.44	15.29	สูง

จากตาราง 13 แสดงว่า ความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีของนิสิตแต่ละคณะโดยรวมอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาพบว่า คณะศึกษาศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ อยู่ในระดับสูงมาก คณะพลศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับสูง คณะพยาบาลศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคณะวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ

ด้านความสามารถ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การอ่านคำถูกอักขรวิธี	ระหว่างกลุ่ม	12	28741.338	2395.111	15.333*	0.000
	ภายในกลุ่ม	333	52016.119	156.205		
	รวม	345	80757.457			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 แสดงว่า นิสิตต่างคณะกัน มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 15 ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ

คณะ		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	$\overline{X}$	72.86	68.30	84.25	74.80	79.33	67.20	56.63	62.66	82.58	69.28	86.00	75.88	69.06
1	72.86	-	4.55	-11.38	-1.93	-6.46	5.66	16.23*	10.19	-9.72	3.58	-13.13	-3.01	3.79
2	68.30		-	-15.94	-6.49	-11.02	1.10	11.67	5.64	-14.28	-0.97	-17.69	-7.57	-0.75
3	84.25			-	9.45	4.91	17.05	27.61*	21.58*	1.66	14.97	-1.75	8.36	15.18
4	74.80				-	-4.53	7.60	18.16	12.13	-7.78	-5.52	-11.20	-1.08	5.73
5	79.33					-	12.13	22.70*	16.66	-3.25	10.05	-6.66	3.45	10.26
6	67.20						-	10.56	4.53	-15.38	-2.08	-18.80	-8.68	-1.86
7	56.63							-	-6.03	-25.95*	-12.64	-29.36*	-19.25*	-12.43
8	62.66								-	19.92*	-6.61	-23.33*	-13.21	-6.40
9	82.58									-	13.30*	-3.41	6.70	13.52
10	69.28										-	-16.72	-6.60	0.21
11	86.00											-	10.11	16.93
12	75.88												-	6.81
13	69.06													-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ : 1. พลศึกษา 2. พยาบาลศาสตร์ 3. แพทยศาสตร์ 4. ทันตแพทยศาสตร์ 5. เภสัชศาสตร์ 6. สหเวชศาสตร์ 7. วิทยาศาสตร์ 8. วิศวกรรมศาสตร์ 9. มนุษยศาสตร์ 10. สังคมศาสตร์ 11. ศึกษาศาสตร์ 12. ศิลปกรรมศาสตร์ 13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน

จากตาราง 15 แสดงว่า นิสิตคณะพลศึกษามีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะแพทยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะเภสัชศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ

คณะ	N	$\bar{X}$	SD	ระดับความสามารถ
1. พลศึกษา	37	73.08	17.01	สูง
2. พยาบาลศาสตร์	13	62.46	13.61	ปานกลาง
3. แพทยศาสตร์	16	84.00	13.93	สูงมาก
4. ทันตแพทยศาสตร์	10	75.20	6.19	สูง
5. เภสัชศาสตร์	12	77.00	8.20	สูง
6. สหเวชศาสตร์	10	53.60	16.56	ผ่านเกณฑ์
7. วิทยาศาสตร์	57	51.15	12.80	ผ่านเกณฑ์
8. วิศวกรรมศาสตร์	27	60.44	13.28	ปานกลาง
9. มนุษยศาสตร์	51	81.41	15.25	สูงมาก
10. สังคมศาสตร์	50	65.36	17.19	ปานกลาง
11. ศึกษาศาสตร์	14	88.57	14.87	สูงมาก
12. ศิลปกรรมศาสตร์	34	68.35	17.40	ปานกลาง
13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน	15	68.53	6.56	ปานกลาง
รวม	346	68.30	18.22	ปานกลาง

จากตาราง 16 แสดงว่า ความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนิสิตแต่ละคณะโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาพบว่า คณะศึกษาศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ อยู่ในระดับสูงมาก คณะพลศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ อยู่ในระดับสูง คณะพยาบาลศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคณะสหเวชศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

ตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ

ด้านความสามารถ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
การเขียนคำถูกอักขรวิธี	ระหว่างกลุ่ม	12	42147.707	3512.309	16.138*	0.000
	ภายในกลุ่ม	333	72477.033	217.649		
	รวม	345	114624.74			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 แสดงว่า นิสิตต่างคณะกัน มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 18 ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำแนกตามคณะ

คณะ		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	$\bar{X}$	73.80	62.46	84.00	75.20	77.00	53.60	51.15	60.44	81.41	65.36	88.57	68.35	68.53
1	73.08	-	10.61	-10.91	-2.11	-3.91	19.48	21.92*	12.63	-8.33	7.72	-15.49	4.72	4.54
2	62.46		-	-21.53	-12.73	-14.53	8.86	11.30	2.01	-18.95	-2.89	-26.10	-5.89	-6.07
3	84.00			-	8.80	7.00	30.40	32.84	23.55	2.58	18.64	-4.57	15.64	15.46
4	75.20				-	-1.80	21.60	24.04	14.75	-6.21	9.84	-13.37	6.84	6.66
5	77.00					-	23.40	25.84*	16.55	-4.41	11.64	-11.57	8.64	8.46
6	53.60						-	2.44	-6.84	-27.81	-11.76	-34.97	-14.75	-14.93
7	51.15							-	-9.28	-30.25*	-14.20*	-37.41*	-17.19*	-17.37
8	60.44								-	-20.96*	-4.91	-28.12*	-7.90	-8.08
9	81.41									-	16.05*	-7.15	13.05	12.87
10	65.36										-	-23.21*	-2.99	-3.17
11	88.57											-	20.21	20.03
12	68.35												-	-0.18
13	68.53													-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ : 1. พลศึกษา 2. พยาบาลศาสตร์ 3. แพทยศาสตร์ 4. ทันตแพทยศาสตร์ 5. เภสัชศาสตร์ 6. สหเวชศาสตร์ 7. วิทยาศาสตร์ 8. วิศวกรรมศาสตร์ 9. มนุษยศาสตร์ 10. สังคมศาสตร์ 11. ศึกษาศาสตร์ 12. ศิลปกรรมศาสตร์ 13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน

จากตาราง 18 แสดงว่า นิสิตคณะพลศึกษามีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะเภสัชศาสตร์มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะสังคมศาสตร์มีความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีมากกว่านิสิตคณะศึกษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวม จำแนกตามคณะ

คณะ	N	$\overline{X}$	SD	ระดับความสามารถ
1. พลศึกษา	37	72.97	14.17	สูง
2. พยาบาลศาสตร์	13	65.38	6.34	ปานกลาง
3. แพทยศาสตร์	16	84.12	10.59	สูงมาก
4. ทันตแพทยศาสตร์	10	75.00	6.41	สูง
5. เภสัชศาสตร์	12	78.16	5.42	สูง
6. สหเวชศาสตร์	10	60.40	11.46	ปานกลาง
7. วิทยาศาสตร์	57	53.89	10.50	ผ่านเกณฑ์
8. วิศวกรรมศาสตร์	27	61.55	9.32	ปานกลาง
9. มนุษยศาสตร์	51	82.00	12.83	สูงมาก
10. สังคมศาสตร์	50	67.32	13.81	ปานกลาง
11. ศึกษาศาสตร์	14	87.28	15.14	สูงมาก
12. ศิลปกรรมศาสตร์	34	72.11	14.47	สูง
13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน	15	68.80	5.33	ปานกลาง
รวม	346	69.87	15.42	ปานกลาง

จากตาราง 19 แสดงว่า ความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวมของนิสิต อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาพบว่า คณะศึกษาศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ อยู่ในระดับสูงมาก คณะพลศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับสูง คณะพยาบาลศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคณะวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวม จำแนกตามคณะ

ด้านความสามารถ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
โดยรวม	ระหว่างกลุ่ม	12	34.532.836	2877.736	20.130*	0.000
	ภายในกลุ่ม	333	47605.568	142.960		
	รวม	345	82138.405			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 แสดงว่า นิสิตต่างคณะกัน มีความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 21 ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ของคะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวม จำแนกตามคณะ

คณะ		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	$\overline{X}$	72.97	65.38	84.12	75.00	78.16	60.40	53.89	61.55	82.00	67.32	87.28	72.11	68.80
1	72.97	-	7.58	-11.15	-2.02	-5.19	12.57	19.07*	11.41	-9.02	5.65	-14.31	0.85	4.17
2	65.38		-	-18.74	-9.61	-12.78	4.98	11.48	3.82	-16.61	-1.93	-21.90*	-6.73	-3.41
3	84.12			-	9.12	5.95	23.72*	30.23*	22.56*	2.12	16.60*	-3.16	12.00	15.32
4	75.00				-	-3.16	14.60	21.10*	13.44	-7.00	7.68	-12.28	2.88	6.20
5	78.16					-	17.76	24.27*	16.61	-3.83	10.84	-9.11	6.04	9.36
6	60.40						-	6.50	-1.15	-21.60*	-6.92	-26.88*	-11.71	-8.40
7	53.89							-	-7.66	-28.10*	-13.42*	-33.39	-18.22*	14.90
8	61.55								-	-20.44*	-5.76	-25.73*	-10.56	-7.24
9	32.00									-	14.68*	-5.28	9.88	13.20
10	67.32										-	-19.96*	-4.79	-1.48
11	87.28											-	15.16	18.48
12	72.11												-	3.31
13	68.80													-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

หมายเหตุ : 1. พลศึกษา 2. พยาบาลศาสตร์ 3. แพทยศาสตร์ 4. ทันตแพทยศาสตร์ 5. เภสัชศาสตร์ 6. สหเวชศาสตร์ 7. วิทยาศาสตร์
8. วิศวกรรมศาสตร์ 9. มนุษยศาสตร์ 10. สังคมศาสตร์ 11. ศึกษาศาสตร์ 12. ศิลปกรรมศาสตร์ 13. วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน

จากตาราง 21 แสดงว่า นิสิตคณะพลศึกษามีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับกา เขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวมมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะพยาบาลศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวมมากกว่านิสิตคณะศึกษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะแพทยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวมมากกว่านิสิตคณะสหเวชศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะทันตแพทยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวมมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะเภสัชศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวมมากกว่านิสิตคณะวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะสหเวชศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวมมากกว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวมมากกว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธีโดยรวมมากกว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวมมากกว่านิสิตคณะสังคมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิสิตคณะสังคมศาสตร์มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยรวมมากกว่านิสิตคณะศึกษาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน การแจกแจงความถี่ ในการให้เหตุผลของนิสิตที่ตอบถูกและผิด ดังแสดงข้อมูลในตาราง 22 และ 23

ตาราง 22 ค่าแจกแจงความถี่ ในการให้เหตุผลของนิสิตที่ตอบถูกและผิด ในแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี เป็นรายข้อ

ข้อที่	สถานภาพการตอบ	ค่าความถี่				
		อ่านตามหลักภาษา	อ่านตามที่เคยได้ยินมา	อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน	อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น	อื่น ๆ
1	ถูก	116	165	10	26	2
	ผิด	10	13	1	3	0
2	ถูก	45	29	19	13	1
	ผิด	85	113	7	30	4
3	ถูก	77	119	58	42	5
	ผิด	11	18	11	5	0
4	ถูก	52	97	36	61	8
	ผิด	16	41	21	12	2
5	ถูก	123	119	39	30	18
	ผิด	8	4	2	3	0
6	ถูก	147	78	22	28	5
	ผิด	31	17	4	13	1
7	ถูก	66	127	8	34	2
	ผิด	28	48	13	17	3
8	ถูก	108	103	27	60	4
	ผิด	14	19	5	6	0
9	ถูก	64	48	23	21	5
	ผิด	46	70	20	49	0
10	ถูก	94	103	17	34	0
	ผิด	29	34	23	10	2

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อที่	สถานภาพการตอบ	ค่าความถี่				
		อ่านตามหลักภาษา	อ่านตามที่เคยได้ยินมา	อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน	อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น	อื่น ๆ
11	ถูก	77	82	25	35	1
	ผิด	34	56	6	29	1
12	ถูก	77	80	23	25	0
	ผิด	57	48	19	17	0
13	ถูก	63	60	13	14	2
	ผิด	56	72	19	42	5
14	ถูก	105	120	38	40	2
	ผิด	17	14	5	5	0
15	ถูก	44	37	31	26	0
	ผิด	49	53	30	74	2
16	ถูก	43	71	27	19	0
	ผิด	55	65	28	35	3
17	ถูก	66	92	39	31	1
	ผิด	28	46	21	20	2
18	ถูก	75	108	30	58	1
	ผิด	24	19	18	12	1
19	ถูก	76	112	33	26	7
	ผิด	30	19	18	24	1
20	ถูก	55	61	16	46	2
	ผิด	50	40	10	64	2

ตาราง 22 (ต่อ)

ข้อที่	สถานภาพการตอบ	ค่าความถี่				
		อ่านตามหลักภาษา	อ่านตามที่เคยได้ยินมา	อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน	อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น	อื่นๆ
21	ถูก	96	155	21	51	2
	ผิด	3	12	4	2	0
22	ถูก	70	99	51	68	4
	ผิด	13	21	7	10	2
23	ถูก	108	126	24	52	2
	ผิด	6	17	5	6	0
24	ถูก	109	135	50	38	0
	ผิด	2	4	0	8	0
25	ถูก	86	102	17	57	3
	ผิด	15	30	14	19	3
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ถูก	33.04	39.30	11.29	15.13	1.24
	ผิด	29.02	36.15	12.60	20.85	1.38

จากตาราง 22 แสดงว่า นิสิตที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่านตามที่เคยได้ยินมามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 39.30 รองลงมาคือ อ่านตามหลักภาษา คิดเป็นร้อยละ 33.04 อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น คิดเป็นร้อยละ 15.13 อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน คิดเป็นร้อยละ 11.29 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 1.24 ตามลำดับ

ส่วนนิสิตที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่านตามที่เคยได้ยินมา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.15 รองลงมาคือ อ่านตามหลักภาษา คิดเป็นร้อยละ 29.02 อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น คิดเป็นร้อยละ 20.85 อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน คิดเป็นร้อยละ 12.60 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 1.38 ตามลำดับ

ตาราง 23 ค่าแจกแจงความถี่ ในการให้เหตุผลของนิสิตที่ตอบถูกและผิด ในแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี เป็นรายข้อ

ข้อที่	สถานภาพการตอบ	ค่าความถี่				
		เขียนตามหลักภาษา	เขียนตามที่เคยได้เห็นมา	เขียนตามเสียงพูด	เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน	อื่น ๆ
1	ถูก	128	81	26	24	5
	ผิด	40	35	4	3	0
2	ถูก	85	73	23	16	1
	ผิด	45	56	38	5	3
3	ถูก	148	99	28	20	15
	ผิด	7	21	5	2	0
4	ถูก	126	74	49	13	7
	ผิด	31	24	9	12	1
5	ถูก	76	74	24	23	2
	ผิด	54	61	24	7	1
6	ถูก	86	123	51	34	6
	ผิด	2	22	15	1	6
7	ถูก	117	109	30	25	6
	ผิด	19	18	13	9	0
8	ถูก	65	61	37	21	7
	ผิด	62	50	20	23	0
9	ถูก	88	53	20	27	4
	ผิด	18	53	20	27	4
10	ถูก	54	61	41	17	5
	ผิด	43	69	43	10	3

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อที่	สถานภาพการตอบ	ค่าความถี่				
		เขียนตามหลักภาษา	เขียนตามที่เคยได้เห็นมา	เขียนตามเสียงพูด	เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน	อื่น ๆ
11	ถูก	64	69	55	15	7
	ผิด	49	49	15	22	1
12	ถูก	85	103	57	28	9
	ผิด	8	33	17	2	4
13	ถูก	62	72	34	12	8
	ผิด	52	69	22	10	5
14	ถูก	61	81	41	14	5
	ผิด	46	56	19	17	6
15	ถูก	93	70	48	6	4
	ผิด	36	60	14	12	3
16	ถูก	129	104	51	32	4
	ผิด	7	14	2	3	0
17	ถูก	58	68	18	14	6
	ผิด	51	78	35	17	1
18	ถูก	74	102	40	14	4
	ผิด	42	49	10	9	2
19	ถูก	71	83	34	34	6
	ผิด	36	51	19	9	3
20	ถูก	51	68	51	13	8
	ผิด	33	72	29	19	2

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อที่	สถานภาพการตอบ	ค่าความถี่				
		เขียนตามหลักภาษา	เขียนตามที่เคยได้เห็นมา	เขียนตามเสียงพูด	เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน	อื่นๆ
21	ถูก	113	101	41	40	6
	ผิด	15	12	12	6	0
22	ถูก	89	77	46	17	5
	ผิด	19	47	36	10	0
23	ถูก	84	127	23	17	9
	ผิด	30	36	12	6	2
24	ถูก	77	104	57	23	7
	ผิด	35	25	12	6	0
25	ถูก	58	74	23	23	7
	ผิด	45	83	29	2	2
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ถูก	36.46	35.92	16.13	8.89	2.60
	ผิด	30.11	41.71	17.30	9.09	1.79

จากตาราง 23 แสดงว่า นิสิตที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามหลักภาษา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 36.46 รองลงมาคือ เขียนตามที่เคยได้เห็นมา คิดเป็นร้อยละ 35.92 เขียนตามเสียงพูด คิดเป็นร้อยละ 16.13 เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน คิดเป็นร้อยละ 8.89 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 2.60 ตามลำดับ

ส่วนนิสิตที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยได้เห็นมามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 41.71 รองลงมาคือ เขียนตามหลักภาษา คิดเป็นร้อยละ 30.11 เขียนตามเสียงพูด คิดเป็นร้อยละ 17.30 เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน คิดเป็นร้อยละ 9.09 และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 1.79 ตามลำดับ

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ต้องการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งสรุปขั้นตอนและผลของการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 ของแต่ละกลุ่มสาขาและคณะ

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 ของแต่ละกลุ่มสาขาและคณะ

3. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัญหาในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 ของแต่ละกลุ่มสาขาและคณะ

สมมุติฐานของการวิจัย

ความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อจำแนกตามกลุ่มสาขาและคณะ มีความแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 แบ่งเป็น 3 กลุ่มสาขา ทั้งหมด 13 คณะ จำนวน 346 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ชนิดสัดส่วน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธี แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 2 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี จำนวน 25 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น 0.7406

ชุดที่ 2 แบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี จำนวน 25 ข้อ ค่าความเชื่อมั่น 0.7911

แบบทดสอบดังกล่าวผู้วิจัยได้คัดเลือกคำที่มักอ่านผิดและเขียนผิดอักขรวิธี จากหนังสืออ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2548 นำมาสร้างแบบทดสอบแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญ

ด้านภาษาไทยในระดับมหาวิทยาลัย จำนวน 2 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face validity) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป นำข้อสอบที่ได้ไปทดลองสอบ (Try out) กับกลุ่มประชากรแล้วนำมาตรวจสอบคุณภาพในรูปของค่าความยาก-ง่ายที่มีค่าระหว่าง 0.2 ถึง 0.8 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป หาค่าความเชื่อมั่นโดยวัดความคงที่ภายใน (K-R 21)

3. การเก็บรวบรวมและจัดกระทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล ระหว่างวันที่ 1 – 30 กันยายน พ.ศ. 2549 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ที่เข้าเรียนในรายวิชา ทย 101 ทักษะทางภาษา ทั้งหมด 3 กลุ่มสาขา จาก 13 คณะ จำนวน 346 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี และการเขียนคำถูกอักขรวิธีซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธีเป็นเวลา 30 นาที และการเขียนคำถูกอักขรวิธีเป็นเวลา 30 นาที แล้วนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนนโดยผู้ตอบถูกได้ 1 คะแนน ผู้ตอบผิดได้ 0 คะแนน จัดกระทำข้อมูลเป็นกลุ่มคะแนนเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลตามกลุ่มสาขา และคณะ นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบและวิเคราะห์ผลทางสถิติเพื่อตอบคำถามวิจัยตามสมมุติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS for Windows โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่าความถี่ (f) ค่าร้อยละ (%) เพื่อใช้วิเคราะห์คุณสมบัติพื้นฐานของประชากรที่ศึกษา

2. ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ย ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อใช้วิเคราะห์ระดับความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี ความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธี และความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลระดับความสามารถในการอ่านและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ดังนี้

คะแนนร้อยละ	ระดับความสามารถ
80 – 100	สูงมาก
70 – 79	สูง
60 – 69	ปานกลาง
50 – 59	ผ่านเกณฑ์
ต่ำกว่า 50	ต่ำกว่าเกณฑ์

3. เปรียบเทียบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างตัวแปรตั้งแต่ 3 กลุ่ม ขึ้นไป คือ กลุ่มสาขา และคณะ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One – Way ANOVA) ถ้าพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีการใช้ทดสอบของเชฟเฟ่ (Scheffe's test)

4. แจกแจงความถี่ ในการให้เหตุผลของคนที่ตอบถูก และผิด เพื่อใช้วิเคราะห์การให้เหตุผลในการทำแบบทดสอบ และสรุปรวมเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 346 คน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 164 คน (ร้อยละ 47.40) รองลงมา คือ กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ จำนวน 99 คน (ร้อยละ 28.60) และกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 83 คน (ร้อยละ 24.00) ตามลำดับ การจำแนกตามคณะพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด คือ คณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 57 คน (ร้อยละ 16.50) รองลงมา คือ คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 51 คน (ร้อยละ 14.70) คณะสังคมศาสตร์ จำนวน 50 คน (ร้อยละ 14.50) คณะพลศึกษา จำนวน 37 คน (ร้อยละ 10.70) คณะศิลปกรรมศาสตร์ จำนวน 34 คน (ร้อยละ 9.80) คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 27 คน (ร้อยละ 7.80) คณะแพทยศาสตร์ จำนวน 16 คน (ร้อยละ 4.60) วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน จำนวน 15 คน (ร้อยละ 4.30) คณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 14 คน (ร้อยละ 4.00) คณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 13 คน (ร้อยละ 3.80) คณะเภสัชศาสตร์ จำนวน 12 คน (ร้อยละ 3.50) และคณะสหเวชศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ คณะละ 10 คน (ร้อยละ 2.90)

2. กลุ่มตัวอย่างที่วิจัยมีระดับความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับสูง ส่วนระดับความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยและระดับความสามารถโดยรวมการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง

3. การวิเคราะห์ระดับความสามารถเมื่อนำมาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสาขาและคณะ พบว่า

3.1 นิสิตต่างกลุ่มสาขากันมีความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับสูง ความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง ความสามารถโดยรวมการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง

3.2 นิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพและกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับสูง ความสามารถด้าน

การเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสามารถทั้งในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

3.3 นิสิตต่างกลุ่มสาขากันมีความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถโดยรวมด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3.4 นิสิตต่างคณะกันมีความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับสูง ความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง ความสามารถโดยรวมการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง

3.5 นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับสูงมาก คณะพลศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับสูง คณะพยาบาลศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน อยู่ในระดับปานกลาง และคณะวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์มีความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับสูงมาก คณะพลศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ อยู่ในระดับสูง คณะพยาบาลศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนคณะสหเวชศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มีความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยโดยรวมอยู่ในระดับสูงมาก คณะพลศึกษา คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ อยู่ในระดับสูง คณะพยาบาลศาสตร์ คณะสหเวชศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ วิทยาลัยนานาชาติเพื่อศึกษาความยั่งยืน อยู่ในระดับปานกลาง และคณะวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์

3.6 นิสิตต่างคณะกัน มีความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถโดยรวมด้านการอานคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4. การให้เหตุผลในการตอบถูกหรือผิด พบว่า

4.1 การให้เหตุผลในการทำแบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย นิสิตที่ตอบถูก ให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่านตามที่เคยได้ยินมา มากที่สุด (39.30) ส่วนผู้ที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบ เช่นเดียวกับผู้ที่ตอบถูก คือ อ่านตามที่เคยได้ยินมา มากที่สุด (36.15) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.2 การให้เหตุผลในการทำแบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย นิสิตที่ตอบถูก ให้เหตุผลในการเลือกตอบได้ดีกว่าคนที่ตอบผิด โดยตอบว่าเขียนตามหลักภาษามากที่สุด (36.46) ส่วนผู้ที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยได้เห็นมา มากที่สุด (41.71)

การอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยและความสามารถโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ที่เป็นเช่นนี้เพราะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นตัวแทนของประชากรซึ่งได้จากการสุ่มแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ชนิดสัดส่วน จากทุกกลุ่มสาขาและจากทุกคณะ ความสามารถของผู้เรียนในกลุ่มสาขาและคณะต่าง ๆ ย่อมคละกันไป ส่งผลให้ระดับความสามารถโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีกับการเขียนคำถูกอักขรวิธี พบว่า ระดับความสามารถทางด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงกว่าการเขียนคำถูกอักขรวิธี ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกศแก้ว เพ็งพริ้ง (2547) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านการเขียนคำถูกอักขรวิธีสูงกว่าความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธี ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้อาจเป็นเพราะว่าการเรียนในระดับอุดมศึกษา ผู้เรียนย่อมต้องใช้ทักษะการอ่านเพิ่มมากขึ้นกว่าในระดับมัธยมศึกษา ทั้งในการอ่านตำรา ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองและการทำรายงาน ทำให้ทักษะในการอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ส่งผลให้ความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีสูงขึ้นด้วย

ความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสาขาพบว่านิสิตต่างกลุ่มสาขากันมีความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถโดยรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคณะ พบว่า นิสิตต่างคณะกันมีความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถโดยรวมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า นิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพและกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีความสามารถด้านการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับสูง นิสิตคณะแพทยศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์ มีความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย และความสามารถโดยรวมอยู่ในระดับสูงมาก ที่เป็นเช่นนี้อาจมีสาเหตุมาจากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเป็นตัวแทนของกลุ่มสาขาและคณะที่มีระดับสติปัญญาสูง (แพทยศาสตร์) มีศักยภาพในการใช้ภาษาทั้งการอ่านและการเขียน (มนุษยศาสตร์) และมีความมุ่งหวังในการประกอบอาชีพครูจึงต้องใส่ใจความถูกต้องในเรื่องทักษะการอ่านและการเขียนเป็นพิเศษ (ศึกษาศาสตร์) ซึ่งเหตุผลดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดุษฎีพร ชำนิโรคศานต์ (2533) ที่กล่าวถึงระดับสติปัญญามีผลต่อความสามารถในการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี

การให้เหตุผลการตอบถูกหรือผิดของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา พบว่า ด้านความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธี นิสิตที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่านตามที่เคยได้ยินมา มากที่สุด (ร้อยละ 39.30) รองลงมา คือ อ่านตามหลักภาษา (ร้อยละ 33.04) อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น (ร้อยละ 15.13) อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 11.29) และการคาดเดา (ร้อยละ 1.24) ตามลำดับ ส่วนนิสิตที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า อ่านตามที่เคยได้ยินมามากที่สุด (ร้อยละ 36.15) รองลงมา คือ อ่านตามหลักภาษา (ร้อยละ 29.02) อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น (ร้อยละ 20.85) อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 12.60) และการคาดเดา (ร้อยละ 1.38) ตามลำดับ แสดงว่านิสิตที่ตอบถูกไม่ได้ใช้หลักเกณฑ์ทางหลักภาษาซึ่งเป็นเหตุผลทางด้านวิชาการมาเป็นเหตุผลในการพิจารณา เหตุผลที่ใช้มากที่สุด คือ อ่านตามที่เคยได้ยินมา ซึ่งถือว่าผู้ตอบยังไม่มีหลักการในการตัดสินใจที่ถูกต้อง แต่ก็ถือว่าเป็นเหตุผลที่น่าพอใจเพราะการให้เหตุผลว่า อ่านตามที่เคยได้ยินมา นั้น ผู้ตอบจะต้องมีวิจารณญาณในการฟังและเลือกจดจำคำที่อ่านถูกอักขรวิธีมาใช้ ซึ่งสื่อต่าง ๆ ที่ผู้ตอบถูกอ้างถึงว่าเป็นผู้ส่งสารคำอ่านถูกอักขรวิธีให้ได้ยินนั้น น่าจะเป็นบุคคลที่น่าเชื่อถือ ได้แก่ ครู อาจารย์ หรือนักวิชาการต่าง ๆ ตลอดจนสื่อมวลชนที่มีคุณภาพ มีการกลั่นกรองข้อมูลข่าวสารและให้ความสำคัญในเรื่องการอ่านคำถูกอักขรวิธี อย่างไรก็ตาม การให้เหตุผลในการเลือกตอบว่าอ่านตามหลักภาษา ซึ่งเป็นเหตุผลตามหลักวิชาการนั้น เป็นเหตุผลที่อยู่ในอันดับรองลงไป ค่าความถี่ร้อยละมีความใกล้เคียงกัน ดังนั้น การให้เหตุผลในการตอบถูกของนิสิตด้านความสามารถในการอ่านคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย จึงอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ส่วนการให้เหตุผลของนิสิตที่ตอบผิด ให้เหตุผลในการเลือกตอบดังนี้ อ่านตามที่เคยได้ยินมา มากที่สุด (ร้อยละ 36.15) รองลงมา คือ อ่านตามหลักภาษา (ร้อยละ 29.02) อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น (ร้อยละ 20.85) อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 12.60) และการคาดเดา (ร้อยละ 1.38) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า เหตุผลในการเลือกตอบของนิสิตที่ตอบถูกและผิดนั้น ใช้เหตุผลเหมือนกัน ขึ้นอยู่กับการใช้วิจารณญาณในการฟังและการสังเกตจดจำ นิสิตที่ตอบผิดโดยให้เหตุผลว่าอ่านตามที่เคยได้ยินมา มากที่สุด น่าจะเป็นเพราะว่าได้รับสารมาผิด ๆ แล้วจดจำคำอ่านหรือคำพูดที่ผิดนั้นไว้ ปัจจุบันสื่อที่มีอิทธิพลเกี่ยวกับการอ่านคำถูกอักขรวิธี ทั้งวิทยุและโทรทัศน์ได้เสนอคำอ่านที่ผิดพลาดอยู่บ่อย ๆ เช่น คำว่า

โฆษณา (โคด-สะ-นา)	อ่านผิดเป็น	โค-สะ-นา	
อุบัติเหตุ (อุ-บัด-ติ-เหด)	อ่านผิดเป็น	อุ-บัด-เหด	
ซอมซ่อ (ซอม-มะ-ซ่อ)	อ่านผิดเป็น	ซอม-ซ่อ	เป็นต้น

หากผู้รับสารไม่ใส่ใจหรือพิถีพิถันในการรับสารก็จะจดจำสิ่งที่ได้ยินนำไปใช้ผิดพลาดได้ ทำให้เกิดปัญหาในการอ่านคำถูกอักขรวิธีทั้งในชีวิตประจำวัน การศึกษา และการประกอบอาชีพ

ด้านความสามารถในการเขียนคำถูกอักขรวิธี พบว่า นิสิตที่ตอบถูกให้เหตุผลในการเลือกตอบว่าเขียนตามหลักภาษามากที่สุด (ร้อยละ 36.46) รองลงมา คือ เขียนตามที่เคยได้เห็นมา

(ร้อยละ 35.92) เขียนตามเสียงพูด (ร้อยละ 16.13) เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 8.89) และการคาดเดา (ร้อยละ 2.60) ตามลำดับ ส่วนนิสิตที่ตอบผิดให้เหตุผลในการเลือกตอบว่า เขียนตามที่เคยได้เห็นมา มากที่สุด (ร้อยละ 41.71) รองลงมา คือ เขียนตามหลักภาษา (ร้อยละ 30.11) เขียนตามเสียงพูด (ร้อยละ 17.30) เขียนเทียบกับคำที่รูปศัพท์คล้ายกัน (ร้อยละ 9.09) และการคาดเดา (ร้อยละ 1.79) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า นิสิตที่ตอบถูกใช้หลักเกณฑ์ทางหลักภาษาเป็นเหตุผลในการพิจารณา ซึ่งเป็นเหตุผลทางวิชาการเป็นเหตุผลที่เหมาะสมที่สุด และเป็นเหตุผลที่ดีกว่า เขียนตามที่เคยได้เห็นมา ซึ่งเป็นเหตุผลที่ผู้ตอบผิดใช้พิจารณาในการเลือกตอบมากที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ตอบถูกใช้เหตุผลที่มีหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจดีกว่าผู้ที่ตอบผิด และจากเหตุผลของการเลือกตอบของผู้ที่ตอบผิดยังแสดงให้เห็นถึงปัญหาที่สำคัญของการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี คือ การได้รับรู้และมีประสบการณ์ไม่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (2533) ที่ว่า สาเหตุสำคัญมาจากเคยเห็นคำผิดหรือจำคำผิดมาใช้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุญศิริ ภิญญาธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช (2547) ที่ว่า ปัญหาการสะกดผิดมาจากการได้รับข้อมูลไม่ถูกต้องจากคำที่สะกดผิดตามสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ป้ายโฆษณา โทรทัศน์ และอินเตอร์เน็ต เป็นต้น หรือจำคำที่สะกดผิดจากข้อมูลรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นชื่อร้านค้าหรือรายการอาหาร ทั้งนี้เพราะสื่อต่าง ๆ ตลอดจนผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมไม่ค่อยพิถีพิถันเรื่องการสะกดการันต์ให้ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

1. **ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน**

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2549 มีความสามารถโดยรวมในการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจากเหตุผลในการเลือกตอบของคนที่ตอบผิด จะเห็นว่า เหตุผลที่ใช้มากที่สุด ได้แก่ อ่านตามที่เคยได้ยินมา และเขียนตามที่เคยได้เห็นมา แสดงว่าผู้เรียนขาดความใส่ใจค้นคว้าข้อมูลจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน แต่มักใช้ข้อมูลจากการรับรู้จากบุคคล และสื่อมวลชน จนส่งผลกระทบต่อการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย ดังนั้น การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงควรให้ความสำคัญเกี่ยวกับการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยให้มากยิ่งขึ้น ในการจัดการเรียนการสอนควรได้ทบทวนความรู้เรื่องนี้ และจูงใจให้นิสิตนักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทย เพราะจะมีผลต่อความหมายที่ต้องการสื่อสาร การอ่านผิดหรือเขียนผิดอักขรวิธีอาจทำให้ผิดความหมายหรือสื่อความหมายผิดพลาดได้ นอกจากนี้ความผิดพลาดในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยเป็นการบ่งชี้ว่า ผู้ใช้ภาษาคนนั้นขาดความรู้พื้นฐานและไม่พิถีพิถันในการใช้ภาษาของตน

2. **ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสื่อมวลชน**

ปัจจุบันการใช้ภาษาของสื่อมวลชนมีอิทธิพลสูงต่อการใช้ภาษาของเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นการใช้ภาษาจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร หรือจากวิทยุ โทรทัศน์ และการสื่อสารผ่านอินเตอร์เน็ต ภาษาจากสื่อเหล่านี้สามารถแพร่ออกไปในวงกว้างได้อย่างรวดเร็ว เยาวชนมักจะยอมรับและยึดถือเป็นแบบอย่างโดยมิได้ใช้วิจารณญาณ และนำมาใช้จนเกิดความเคยชิน คิดว่าเป็นภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สนั่น ปัทมะทิน (2535 : คำนำ) ที่ว่า "ผู้เขียนได้ประสบกับการใช้ภาษาไทยที่ผิดพลาด ทั้งด้านการเขียน การอ่าน และการพูดในสื่อมวลชนอยู่เรื่อย ๆ และซาบซึ้งในอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อผู้อ่าน ผู้ฟัง และผู้ชม ที่มีมากว่าอิทธิพลของครูบาอาจารย์ในด้านการใช้ภาษาไทยอย่างมากมาย" ปัญหาด้านการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีที่เกิดจากอิทธิพลของสื่อมวลชนนั้น เยาวชนจะต้องใช้วิจารณญาณในการรับรู้และควรตรวจความถูกต้องจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานหรือจากหนังสืออ่านอย่างไรและเขียนอย่างไรฉบับราชบัณฑิตยสถานเช่นกัน นอกจากนี้ควรจะหมั่นสังเกต และจดจำคำที่มักอ่านผิดและมักเขียนผิดให้แม่นยำ เพื่อจะได้นำไปใช้สื่อสารทั้งการอ่าน การพูด และการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ครูภาษาไทยและผู้ที่ทำงานทางด้านสื่อมวลชนควรร่วมมือกันหาแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการใช้ภาษา ผู้ที่ใช้ภาษาไทยผ่านสื่อมวลชนจะต้องมีความระมัดระวังใช้ภาษาในการอ่านคำถูกอักขรวิธีและเขียนคำถูกอักขรวิธีให้ถูกต้องเป็นแบบอย่างที่ดีตลอดเวลา

3. **ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป**

3.1 การทำวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยความสามารถในการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธีภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เท่านั้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมมากขึ้นควรมีการศึกษาวิจัยกับนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชน

3.2 เนื่องจากสื่อมวลชนมีอิทธิพลในการใช้ภาษาไทยต่อเยาวชนเป็นอย่างมาก ควรทำวิจัยเพื่อวิเคราะห์ความสามารถและความถูกต้องในการอ่านคำถูกอักขรวิธีและเขียนคำถูกอักขรวิธีของสื่อมวลชน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. (2538). **ปัญหาการใช้ภาษาไทยถึงขั้นวิกฤตจริงหรือ.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

_____. (2539). **บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระราชดำริ ปัญหาการใช้คำไทย ในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 29 กรกฎาคม 2505.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กำชัย ทองหล่อ. (2509). **หลักภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

เกศแก้ว เพ็งพริ้ง. (2547). **ความสามารถในการอ่านและการเขียนคำถูกอักขรวิธีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.** สารนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (มปป.). **ทักษะทางภาษา.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

งามจิตต์ อำไพ. (2523). **การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานครและเขตการศึกษา 1.** วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จำนง วิบูลย์ศรี และดวงทิพย์ วรพันธุ์. (2527). **ภาษากับมวลชน : วิวัฒนาการของภาษาเพื่อการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ช่วย เพิ่มพูล. (2525). "สนุกกับภาษาไทยเขียนให้ถูกเพียงวันละคำ". **ไทยรัฐ.** 26 กุมภาพันธ์, หน้า 8.

ชูศรี ศรีแก้ว. (2527). **การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525.** วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดุษฎีพร ชำนิโรคศานติ์. (2533). "ข้อบกพร่องบางประการในการเขียนภาษาไทย" **ว.อักษรศาสตร์.** 1 (1) : 32-45.

นุชน้อย สถิรอังกูร. (2546). "การอ่านออกเสียงคำ" ใน **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิผล.** กรุงเทพฯ : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญปก อ่อนเผ่า. (2526). **การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญศิริ ภิญญาธินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช. (2547). **รายงานการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ข้อบกพร่องและความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.** กรุงเทพฯ : สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

บุษกร แช่มภักดี. (2530). **การนำเสนอโครงการกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.** วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเทือง คล้ายสุบรรณ์. (2537). **การเขียนคำไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ปรีชา ทิชินพงศ์. (2524). **หลักการเขียนการอ่านคำไทย.** สงขลา : วิทยาลัยครูสงขลา.

ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2538). **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

ไพบูลย์ ดวงจันทร์. (2542). **การใช้ภาษา.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ยงค์ อิงคเวทย์. (2508). "การสอนแจกลูกสะกดคำในชั้นประถมศึกษาตอนต้น" **ศูนย์ศึกษา.** 12(11) : 33-44.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542.** กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊ค พับลิเคชั่น.

_____. (2548). **อ่านอย่างไรและเขียนอย่างไร.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา.

วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์-มีนาคม). "ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่าย ๆที่บางครั้งก็พลาดได้". **ข่าวสารการวิจัยการศึกษา.** 18(3) : 8-11.

วิพุธ โสภวงศ์. (2531). **การอ่านและพิจารณาวรรณกรรมตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.

ศรีจันทร์ วิชาตรง. (2541). **รายงานการวิจัย เรื่อง ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสถาบันราชภัฏพระนคร ปีการศึกษา 2540.** กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏพระนคร.

สนม ครุฑเมือง. (2528). **การสอนทักษะการใช้ภาษาไทย.** พิษณุโลก : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

สนั่น ปัทมะทิน. (2535). **ภาษาไทยที่สื่อมวลชนอาจใช้พลาด.** กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง. (2533). **องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.** ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2522). **หลักการใช้ภาษาไทย.** พระนคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรเจริญทัศน์.

_____. (2536). **หลักภาษาไทย.** พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สุนันท์ จงธนสารสมบัติ. (2525). **รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาคำที่สะกดยากสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร.** กรงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุนันทา โสรัจจ์. (2528). **รายงานการวิจัย เรื่อง การสำรวจความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ การศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนผิด และแนวทางในการแก้ปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย.** กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อดุลย์ ไทรเล็กทิม. (2528). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากและทักษสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนชุมชนบ้านชัฏป่าหวาย จังหวัดราชบุรี.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อรพรรณ ภิญโญภาพ. (2529). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากแบบทักษสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในแหล่งเสื่อมโทรมคลองเตย.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัจจิมา เกิดผล. (2546). **ฟัง พูด อ่าน เขียน ในชีวิตประจำวัน.** กรุงเทพฯ : ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Hirsch, Vicki E. (1981). " A Study of Instudtional Approaches to Spelling Student Achievement and Teacher Attitude." **Dissertation Abstracts.** 41, January :2912-A.

Krejcie, Robert V; and Morgan, Daryle W. (1970,Autumn). Determining Sample Size For Research Activties, **Educational and Psychological Measurement.** 30(3) : 608-610.

Mitchell, John Charles. (1980). " **Effects of Dictionary skill Lesson and Written Composition on Spelling Achievement in Grade 4, 5 and 6. Dissertation Abstracts.** 40, October: 1392-A.

Schwartz, Sybil and Donald, Doehing . (1977). " A Devalopmental Study of Children' s Ability to Abstract Spelling Patterns." **Research In Education.** 12 ,September : 55.

Schwendinger, James Rea. (1977). " A Study of Modality of Inferences and Their Relationship to Spelling Achievement of Sixth Grade Students." **Resources In Education.** 12 ,December : 51.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบทดสอบความสามารถการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี

แบบทดสอบความสามารถการอ่านคำและเขียนคำถูกอักขรวิธี
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....

คำชี้แจง

แบบทดสอบนี้มี 2 ภาค

1. ภาคการอ่านคำถูกอักขรวิธีและการเขียนคำถูกอักขรวิธี ให้ศึกษาคำที่อ่านและเขียนว่าถูกหรือผิดตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 แล้วเลือกคำที่อ่านผิดอักขรวิธีและเขียนผิดอักขรวิธีเพียง 1 คำ จากตัวเลือกที่กำหนดให้ ทำเครื่องหมาย **X** ทับตัวอักษร ก. หรือ ข. หรือ ค. หรือ ง. ในกระดาษคำตอบ

2. ภาคเหตุผล ให้เลือกเหตุผลในการเลือกคำตอบแต่ละข้อเพียงเหตุผลเดียว และทำเครื่องหมาย **X** ทับตัวอักษร ก. หรือ ข. หรือ ค. หรือ ง. ที่ต้องการ ในกระดาษคำตอบ หากมีเหตุผลอื่นนอกเหนือจากที่กล่าวมา จงเขียนเหตุผลนั้นลงในช่องว่างที่เว้นไว้ในข้อ จ. ในกระดาษคำตอบ

แบบทดสอบชุดนี้มี 11 หน้า จำนวน 50 ข้อ ใช้เวลาทำแบบทดสอบ 60 นาที

เป็นแบบทดสอบภาค*การอ่านคำ*ถูกอักขรวิธี 25 ข้อ

เป็นแบบทดสอบภาค*การเขียนคำ*ถูกอักขรวิธี 25 ข้อ

แบบทดสอบภาคการอ่านคำถูกอักขรวิธี

คำในวงเล็บข้อใดอ่าน ผิด อักขรวิธี

ข้อ	แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
1.	ก. ไปเที่ยวฟาร์มจระเข้ (จอ-ระ-เข้) สนุกมาก ข. คณิตศาสตร์ (คะ-นิด-ตะ-สาด) นั้นเรียนยาก สำหรับฉัน ค. เกียรตินิยม (เกียด-นิ-ยม) ได้หรือไม่ ไม่สำคัญ ง. ตุ๊กตา (ตุ๊ก-ตา) นั่นสวยดีมีคนจอง	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
2.	ก. เขาแต่งตัวซอมซ่อ (ซอม-ซ่อ) รอรถอยู่ ข. ชาติภูมิ (ชาด- พูม) อย่าลบหลู่ดูขบขัน ค. ประสบการณ์ (ปฺระ-สบ-กาน) ต้องคอยเสริมเพิ่มทุกวัน ง. อินทรวิเชียรฉันท์ (อิน-ทฺระ-วิ-เชียน-ฉัน) แต่งยากจริง	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
3.	ก. เกิดมีการทุจริต (ทุด-จะ-หฺริด) ผิดกฎหมาย ข. กลอุบาย (กน-อุ-บาย) ซ่อนอยู่ไม่รู้ไม่เห็น ค. กุศลกรรม (กุ-สน-ละ-กำ) ทำไว้ไม่ลำเค็ญ ง. ผลกรรม (ผน-ละ-กำ) เปรียบเช่นเงาตามตัว	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
4.	ก. คุณธรรม (คุน-นะ-ทำ) นำจิตให้ผ่องแผ้ว ข. คุณภาพ (คุน-นะ-พาบ) คับแก้วรีบซื้อหา ค. คุณวิเศษ (คุน-นะ-วิ-เสด) น่าชื่นชมสมราคา ง. คุณโทษ (คุน-นะ-โทด) ต้องพิจารณาให้ดี ๆ	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....

ข้อ	แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
5.	ก. ต้องเข้าใจพลความ (พน-ละ-ความ) ตามที่เขียน ข. เป็นนักเรียนพลร่ม (พน-ร่ม) บ่มนิสัย ค. พบเหตุการณ์เลวร้ายน่าตกใจ (ตก-ใจ) ง. อยู่ให้ไกลมลพิษ (มน-พิด) ร้ายในเมืองกรุง	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
6.	ก. อย่าผลีผลาม (ผลี-ผลาม) เข้าไปในโรงหนัง ข. มีสิ่งปรักหักพัง (ปะ-หฺรัก-หัก-พัง) อยู่ข้างเสา ค. ไม่ต้องอายถ้าใครรู้กำเนิด (กำ-เนิด) เรา ง. บาปกรรม(บาบ-กำ) เก่า ต้องชดใช้ให้หมดเลย	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
7.	ก. ควรทำดีมี ทานศีล (ทาน-สีน) กันเถิดหนา ข. กามตัณหา (กาม-มะ-ตัน-หา) อย่ามัวเมาเศร้าโศกแสน ค. ความยุติธรรม (ยุด-ติ-ทำ) ในใจเราอย่าขาดแคลน ง. อุบัติเหตุ (อุ-บัด-เหด) ทั่วทุกแดนมีทุกวัน	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
8.	ก. มีกลวิธี (กน-วิ-ที) อย่างไรใคร่ขอถาม ข. ชำระจิตให้ดีงามฟังเทศนา (เทด-สะ-หนา) ค. ปล่อยให้วันหมุนผ่านตามกาลเวลา (กาน-เว-ลา) ง. และอย่าให้ อวิชชา (อะ-วิด-ชา) มาครอบงำ	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
9.	ก. 5 พฤษภาคมเป็นวันฉัตรมงคล (ฉัด-ตฺระ-มง-คน) ข. 5 ธันวาคม เฉลิมพระชนมพรรษา (ฉะ-เหฺลิม-พฺระ-ชน-มะ-พัน-สา) ค. คนโง่เขลาเรียกว่าเป็นทาสปัญญา (ทาด-สะ-ปัน-ยา) ง. โฆษณา (โค-สะ-นา) ในทีวีนี้น่าดู	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....

ข้อ	แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
10.	ก. รูปธรรม (รูบ-ปะ-ทำ) รับรู้เห็นเป็นเช่นนั้น ข. รูปพรรณ (รูบ-ปะ-พัน) สัณฐานเป็นไฉน ค. ถ้าขืนช้าจะได้รับความปราชัย (ปะ-รา-ไช) ง. ธนบัตร (ทน-นะ-บัด) ไทยใบนี้มีค่าเอย	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
11.	ก. งานลูกทุ่งกึ่งศตวรรษ (สะ-ตะ-วัด) จัดที่ไหน ข. เสียงจักจั่น (จัก-กะ-จั่น) เรไรดังหนวกหู ค. มีสิ่งของดาษดา (ดาด-ดา) ล้วนน่าดู ง. วุฒิ (วุด-ทิ) ครูต้องสอบผ่านอย่าละเลย	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
12.	ก. ขอเชิญชมการแข่งขันชักกะเย่อ (ชัก-กะ-เย่อ) ข. กิจการ (กิด-จะ-กาน) ร้านค้าเธอดีขึ้นไหม ค. ผลิตผล (ผะ-หลิด-ผน) ส่งออกเป็นอย่างไร ง. พยาธิ (พะ-ยา-ธิ) ความเจ็บไข้อย่าได้มี	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
13.	ก. อย่าอวดดื้อถือดีมีทิฐิ (ทิ-ถิ) ข. อย่าอุตริ (อุด-ตะ-หฺริ) นอกทางเหมือนอย่างเขา ค. ยื่นอุทธรณ์ (อุด-ทอน) ต่อศาลให้บรรเทา ง. อภัยโทษ (อะ-ไพ-ยะ-โทด) หนักเป็นเบาคงเข้าที	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
14.	ก. อดีตกาล (อะ-ดีด-ตะ-กาน) นานมาแม่ปลาบู่ ข. โทมนัส (โทม-มะ-นัด) อดสูน่าสงสาร ค. ปรัมปรา (ปะ-รำ-ปะ-รา) เก่าก่อนเป็นนิทาน ง. สอนลูกหลานอย่าอิจฉาทารุณกรรม (ทา-รุน-กำ)	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....

ข้อ	แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
15.	ก. ต้องพลีชีพ (พฺลี-ชีบ) เพื่อชาติอย่างหาญกล้า ข. เจรจา (เจ-ระ-จา) แต่สิ่งดีมีเหตุผล ค. สมานฉันท์ (สะ-หฺมาน-นะ-ฉัน) กันเถิดเกิดเป็นคน ง. ทุกแห่งหนปราศจากวินาศภัย (วิ-นาด-สะ-ไพ)	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
16.	ก. ต้องยุติ (ยุ-ติ) ความเลวร้ายในประเทศ ข. หาสาเหตุความกำสรด (กำ-สด) ในทุกหน ค. ไทยเป็นสุขรวมเป็นชาติศาสนิกชน (สาด-สะ-นิก-กะ-ชน) ง. ทุกตำบลล้วนกำสรวล (กำ-สวน) ชวนยินดี	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
17.	ก. ชุกชี (ชุก-กะ-ชี) คือ ฐานปูนพระประธาน ข. กราบเบื้องบทมาลย์ (บด-ทะ-มาน) พ่ออยู่หัว ค. ทำข้อสอบปรนัย (ปอ-ระ-ไน) ไม่น่ากลัว ง. สมรรถนะ (สะ-หฺมัด-ถะ-นะ) เครื่องยนต์ทั่วตรวจให้ดี	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
18.	ก. ปรับอุณหภูมิ (อุน-หะ-พูม) ให้พอดีชีวีสุข ข. เรียนจิตวิทยา (จิด-ตะ-วิด-ทะ-ยา) สนุกทุกข์จางหาย ค. เอาอัฐิ (อัด-ถิ) ไปทำบุญให้คนตาย ง. เกิดเป็นชายต้องทระนง (ทะ-ระ-นง)จงจำเอย	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
19.	ก. คำว่า "แถง" (ถะ-แหฺง) คือดวงเดือนเตือนให้รู้ ข. ญาติวงศ์ (ยาด-ติ-วง) ของคุณครูอยู่ที่ไหน ค. จุดทศนิยม (ทด-นิ-ยม) สองตำแหน่งคือเท่าใด ง. อัปราชัย (อับ-ปะ-รา-ไช)ทุกครั้งยังสู้ทน	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....

ข้อ	แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
20.	ก. เป็นคนไทยใต้บาทบงสุ์ (บาด-ทะ-บง) องค์เหนือหัว ข. มีพยาธิ (พะ-ยาด) หลายตัวน่าสงสัย ค. พงศาวดาร (พง-สา-วะ-ดาน) อ่านสนุกทุกเรื่องไป ง. คนวิตถาร (วิด-ตะ-ถาน) หนีให้ไกล อย่าใกล้เลย	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. ....
21.	ก. ภาพลักษณ์ (พาบ-ลัก) นักเรียนไทยใครว่าแย่ ข. ชนนี (ชน-นะ-นี) แปลว่าแม่แท้ยิ่งใหญ่ ค. ขึ้นภูเขาดูทิวทัศน์ (ทิว-ทัด) ทั่วเมืองไทย ง. เวทนา (เว-ทะ-นา) สลดใจสงสารจริง	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
22.	ก. ปัจฉิมวาจา (ปัด-ฉิม-มะ-วา-จา) คือคำกล่าวครั้งสุดท้าย ข. เขาเป็นชายปัจฉิมวัย (ปัด-ฉิม-มะ-ไว)ใกล้ถึงฝั่ง ค. ปัจฉิมยาม (ปัด-ฉิม-มะ-ยาม)เวลานี้ต้องระวัง ง. ปัจฉิมลิขิต(ปัด-ฉิม-มะ-ลิ-ขิต)เขียนอีกครั้งในจอมอ	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
23.	ก. บุรุษเพศ (บุ-หฺรุด-สะ-เพด) ผู้ชายใจเกินร้อย ข. ใครที่คอยยมบาล(ยม-มะ-บาน)นานนักหนา ค. ยังไม่ตายสุขสราญไร้มารยา (มาน-ยา) ง. อหิวาตกโรค(อะ-หิ-วา-ตะ-กะ-โรก)โศกเศร้าเอย	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....
24.	ก. โลกธรรม (โลก-กะ-ทำ)ธรรมมีอยู่คู่กับโลก ข. สุขกับโศกเป็นกลไก(กน-ละ-ไก)ใช้สั่งสอน ค. เครื่องประดับงามวิจิตรอิสริยาภรณ์ (อิด-สะ-ริ-ยา-พอน) ง. จิตรกร(จิด-ตฺระ-กอน)ช่างวาดเขียนเพียรอดทน	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. ....

ข้อ	แบบทดสอบการอ่านคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
25.	ก. จักแหล่น(จัก-กะ-แหฺล่น) คือ จวนเจียนหรือหวุดหวิด ข. จากพราก (จาก-กะ-พฺราก)นกตัวนิดสวยนักหนา ค. ทรมานกาย คือ ทุกรกิริยา (ทุ-กอน-กิ-ริ-ยา) ง. มาติกา (มาด-ติ-กา) คือ แม่บทอภิธรรม	ก. อ่านตามหลักภาษา ข. อ่านตามที่เคยได้ยินมา ค. อ่านเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน ง. อ่านเพราะคิดว่าน่าจะออกเสียงเช่นนั้น จ. .....

แบบทดสอบภาคการเขียนคำถูกอักขรวิธี

คำที่พิมพ์ตัวหนาข้อใดเขียน <u>ผิด</u> อักขรวิธี

ข้อ	แบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
1.	ก. ห้องอเนกประสงค์เดินตรงไปอยู่ใกล้วัด ข. ไข้หวัดนกปรากฏชัดมาจากไก่ ค. เป็นคนไทยควรอุ**ป**หนุนภาพยนตร์ไทย ง. น้ำลำ**ไย**ใส่น้ำตาลหวานเหลือเกิน	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
2.	ก. อาหารไทยรสชาติดีมีหลายอย่าง ข. ยำถั่ว**พู**อยู่ข้าง ๆ ต้มยำกุ้ง ค. **โพน**ทะนาให้เร่งรัดกำจัดยุง ง. ฝากคุณลุงซื้อคุ๊กกี้ที่หน้าราม	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....

ข้อ	แบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
3.	ก. มีบันไดกี่ขั้นหมั่นสังเกต ข. เรียนนิเวศวิทยามาใช่ไหม ค. เสื้อตัวนี้สีสรรฉูดฉาดไป ง. อาชาไนยแปลว่าม้าฝึกมาดี	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเลียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. ....
4.	ก. ไทยขาดดุลการค้าน่าเศร้านัก ข. เกิดทุกข์หนักเข็ญใจไปทุกหน ค. กระทันหันอย่างนี้ใครจะทน ง. ความยากจนข้นแค้นเต็มแผ่นดิน	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
5.	ก. จงรักกันฉันเพื่อนอย่าเบือนบิด ข. ก่อนเซ็นต์ชื่อคิดสักนิดรอบคอบหน่อย ค. หมู่บ้านนี้มีถนนลาดยางมะตอย ง. เพื่อนของเธอชะรอยทีไม่มีเงิน	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
6.	ก. ขึ้นดาดฟ้าชั้นบนอดทนหน่อย ข. อย่าทำตาชะมดชม้อยคอยยั่วเขา ค. นั่นเสื้อเชิ้ตตัวใหม่ใครให้เรา ง. ซาลาเปาไส้หมูดูน่ากิน	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
7.	ก. ใครรู้สึกคลื่นเหียนอาเจียรบ้าง ข. ทะเลสาบใกล้บ้านร้างน้ำใสยิ่ง ค. คอนเสิร์ตไอซ์ ศรัณยู น่าดูจริง ง. กลุ่มวัยรุ่นรุมโทรมหญิงน่าชิงชัง	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. ....

ข้อ	แบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
8.	ก. อายุเข้าเบญจเพสอย่าประมาท ข. นิสิตควรขออนุญาตก่อนเข้าห้อง ค. บุคลิกภาพที่ดีนั้นน่ามอง ง. บ่วงบาศก์คล้องสัตว์ใหญ่ให้ระวัง	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
9.	ก. อย่ามาทำรุ่มร่ามปรามเอาไว้ ข. กระแสน้ำไหลไปไม่ไหลกลับ ค. เครื่องสำอางค์ที่ส่งไปไม่ได้รับ ง. สัปคับบนหลังช้างนั่งสบาย	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
10.	ก. สับปะรดรสดีที่ประจวบฯ ข. เด็กสามขวบขมุกขมอมไม่ยอมหนี ค. จะละเม็ดปลาชนิดหนึ่งอร่อยดี ง. อย่ารอรีทะนุบำรุงกรุงเทพฯ เรา	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
11.	ก. สูญญากาศคือสภาพไร้อากาศ ข. ฉันรักเธอสุดสวาทบาดจิตฉัน ค. เวลาเรียนต้องเข้าใจสาระสำคัญ ง. อย่าเสกสรรแสร้งกล่าวข่าวไม่ดี	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. ....
12.	ก. เช็ดหน้าปัทม์นาฬิกาบ้างหรือเปล่า ข. เกลือสินเธาว์จากดินเค็ม เค็มเหลือหลาย ค. เสื้อหม้อห้อมจากแพร่ใส่สบาย ง. พยุงกายลุกขึ้นมาอย่าสำออย	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....

ข้อ	แบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
13.	ก. ชายหนุ่มเฝ้าพะเน้าพะนอขอความรัก ข. สาวจึงพยักเพยิดเกิดสงสาร ค. เมื่อถึงวันพร้อมสรรพรับแต่งงาน ง. หาพยานเพื่อรับรู้เป็นคู่ครอง	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
14.	ก. กิริยามารยาทวาดหวังไว้ ข. ผู้หญิงไทยต้องธำรงคงศักดิ์ศรี ค. อย่าเผลอเรอทำอะไรที่ไม่ดี ง. อย่าให้เสื่อมราศีสตรีไทย	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
15.	ก. ดูผู้ใหญ่วิ่งผลัดไม่หวาดเสียว ข. ดูเด็ก ๆ วิ่งเปี้ยวหวาดเสียวกว่า ค. กินไอศครีมตอนใกล้ค่ำฉ่ำอุรา ง. ยุคโลกาภิวัตน์รัฐก้าวไกล	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
16.	ก. อย่าวอกแวกจงมีสติมั่น ข. เธอไปงานสังสันทน์คืนนี้ไหม ค. ผู้หญิงดีต้องท่าทีละมุนละไม ง. อย่าหลงใหลเพียงรูปสวยฉาบฉวยเอย	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
17.	ก. อะลุ้มอล่วยช่วยกันไปไทยทั้งผอง ข. ร่วมปรองดองสามัคคีกันเถิดหนา ค. เพื่อไทยเราผาสุขทุกเวลา ง. จักนำพาอิสรภาพชาบชื่นเอย	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....

ข้อ	แบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
18.	ก. อานิสงส์คือผลที่ทำดีไว้ ข. อัธยาศัยคือนิสัยใจคอนั่น ค. อนุเสาวรีย์สิ่งสร้างถึงคนสำคัญ ง. อเนกอนันต์มากมายหลากหลายเอย	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
19.	ก. เสียงโหยหวนครวญมาจากป่าใหญ่ ข. เสียงหมาในเห่าหอนตอนย่ำรุ่ง ค. เสียงกันโชกชู่เจ้าทรัพย์ในเมืองกรุง ง. เสียงท่อนซุงแตกหักทลายลง	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
20.	ก. วันนี้ไปกงสุลไทยไม่รอช้า ข. ต้องเตรียมอ่านตำรับตำราอย่าเหลวไหล ค. ต่าง ๆ นานาแล้วแต่จะคิดไป ง. ทุกข์ภิกขภัย ภัยขาดแคลนอาหารเอย	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
21.	ก. มีสินค้านานัปการในงานนี้ ข. ต้นนนทรีดอกสีเหลืองเรืองอร่าม ค. หยิบช้อนซ่อมวางไว้ใกล้ ๆ ชาม ง. อย่าตะกละตะกลามรีบด่วนกิน	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
22.	ก. โอ้ทูลหัวของพี่อย่าหนีหน้า ข. ยังไม่รู้ประสีประสาอย่าว่าขาน ค. ต้องปฐมนิเทศกันก่อน ก่อนทำงาน ง. และต้องกล้าประจัญบานในทันที	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียน ตามที่เคยเห็นมา ค. เขีย ตามเสียงพูด ง. เขีย เทียบกับคำที่มีรูป์ศัพท์คล้ายกัน จ. .. ..

ข้อ	แบบทดสอบการเขียนคำถูกอักขรวิธี	เหตุผลที่เลือก
23.	ก. ขอประณามกล่าวโทษเพราะโกรธแค้น ข. โชคชะตาพาสู่แดนถิ่นอีสาน ค. คนใกล้ตายแดดิ้นสิ้นลมปราน ง. ลมหวนผ่านขอกลับมาหาคนเดิม	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
24.	ก. เล่นพิเรนทร์กันอย่างนี้ถูกตีแน่ ข. วิ่งหนีแม่รุกริ้ลุกรนจนตัวสั่น ค. แม้มีตมนอย่างไรไม่สำคัญ ง. รนหาที่กันทั้งนั้นไม่หวั่นเกรง	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....
25.	ก. ยุงก้นปล่องต้องทำลายให้หมดสิ้น ข. นึกอยากกินแพนงไก่ในวันนี้ ค. ผู้บังคับการเรือนจำเรียก "พัศดี" ง. ขอยอมรับโดยดุษณีที่ทำไป	ก. เขียนตามหลักภาษา ข. เขียนตามที่เคยเห็นมา ค. เขียนตามเสียงพูด ง. เขียนเทียบกับคำที่มีรูปศัพท์คล้ายกัน จ. .....

.....

ภาคผนวก ข.
ตัวอย่างกระดาษคำตอบ

กระดาษคำตอบ

ชื่อ (นาย, นางสาว).....นามสกุล.....
เลขประจำตัว.....
วิชาเอก.....คณะ.....

ข้อ	ภาคการอ่านคำถูกอักขรวิธี				ภาคเหตุผล				
1	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
2	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
3	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
4	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
5	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
6	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
7	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
8	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
9	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
10	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
11	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
12	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
13	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
14	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
15	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
16	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
17	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
18	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
19	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
20	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
21	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
22	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
23	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
24	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
25	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....

ข้อ	ภาคการเขียนคำถูกอักขรวิธี				ภาคเหตุผล				
1	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
2	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
3	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
4	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
5	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
6	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
7	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
8	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
9	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
10	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
11	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
12	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
13	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
14	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
15	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
16	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง	จ.....
17	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
18	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
19	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
20	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
21	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
22	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
23	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....
24	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ..... ..
25	ก.	ข.	ค.	ง.	ก.	ข.	ค.	ง.	จ.....

.....

ภาคผนวก ค.
คำเฉลยแบบทดสอบการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี

คำเฉลย
แบบทดสอบการอ่านคำและการเขียนคำถูกอักขรวิธี

การอ่าน

ข้อ	คำเฉลย	คำอ่านถูก
1	ง	ตุ๊ก-กะ-ตา
2	ข	ชาด-ติ-พูม
3	ง	ผน-กำ
4	ง	คุน-โทด
5	ง	มน-ละ-พิด
6	ค	กำ-เหฺนิด
7	ง	อุ-บัด-ติ-เหด
8	ก	กน-ละ-วิ-ที
9	ง	โคด-สะ-นา
10	ง	ทะ-นะ-บัด
11	ค	ดาด-สะ-ดา
12	ค	ผะ-หฺลิด-ตะ-ผน
13	ก	ทิด-ถิ
14	ง	ทา-รุน-นะ-กำ
15	ข	เจน-ระ-จา
16	ก	ยุด-ติ
17	ง	สะ-มัด-ถะ-นะ
18	ง	ทอ-ระ-นง
19	ค	ทด-สะ-นิ-ยม
20	ง	วิด-ถาน
21	ง	เวด-ทะ-นา
22	ง	ปัด-ฉิม-ลิ-ขิด
23	ก	บุ-หฺรุด-เพด
24	ข	กน-ไก
25	ค	ทุก-กะ-ระ-กิ-ริ-ยา

การเขียน

ข้อ	คำเฉลย	คำเขียนถูก
1	ง	ลำไย
2	ง	คุกกี้
3	ค	สีสัน
4	ค	กะทันหัน
5	ข	เซ็นชื่อ
6	ข	ชมดชม้อย
7	ก	อาเจียน
8	ง	บ่วงบาศ
9	ค	เครื่องสำอาง
10	ข	ขะมุกขะมอม
11	ก	สุญญากาศ
12	ก	หน้าปัด
13	ข	พยักพเยิด
14	ค	เผอเรอ
15	ค	ไอศกรีม
16	ข	สังสรรค์
17	ค	ผาสุก
18	ค	อนุสาวรีย์
19	ค	กรรโชก
20	ง	ทุพภิกขภัย
21	ค	ช้อนส้อม
22	ก	ทูนหัว
23	ค	ลมปราณ
24	ข	ลุกลี้ลุกลน
25	ช	พะแนง

ภาคผนวก ง.
ค่าความยาก – ง่าย รายข้อของแบบทดสอบ

ค่าความยาก – ง่าย รายข้อของแบบทดสอบ

การอ่านคำถูกอักขรวิธี

ข้อ	ค่าความยาก-ง่าย	แปลความหมาย
1	0.70	ค่อนข้างยาก
2	0.72	ค่อนข้างยาก
3	0.69	ปานกลาง
4	0.66	ปานกลาง
5	0.69	ปานกลาง
6	0.70	ค่อนข้างยาก
7	0.68	ปานกลาง
8	0.71	ค่อนข้างยาก
9	0.68	ปานกลาง
10	0.68	ปานกลาง
11	0.68	ปานกลาง
12	0.67	ปานกลาง
13	0.71	ค่อนข้างยาก
14	0.71	ค่อนข้างยาก
15	0.69	ปานกลาง
16	0.68	ปานกลาง
17	0.66	ปานกลาง
18	0.69	ปานกลาง
19	0.73	ค่อนข้างยาก
20	0.70	ค่อนข้างยาก
21	0.69	ปานกลาง
22	0.68	ปานกลาง
23	0.66	ปานกลาง
24	0.70	ค่อนข้างยาก
25	0.68	ปานกลาง

การเขียนคำถูกอักขรวิธี

ข้อ	ค่าความยาก-ง่าย	แปลความหมาย
1	0.79	ค่อนข้างยาก
2	0.79	ค่อนข้างยาก
3	0.80	ค่อนข้างยาก
4	0.79	ค่อนข้างยาก
5	0.79	ค่อนข้างยาก
6	0.79	ค่อนข้างยาก
7	0.80	ค่อนข้างยาก
8	0.79	ค่อนข้างยาก
9	0.80	ค่อนข้างยาก
10	0.79	ค่อนข้างยาก
11	0.79	ค่อนข้างยาก
12	0.79	ค่อนข้างยาก
13	0.77	ค่อนข้างยาก
14	0.78	ค่อนข้างยาก
15	0.78	ค่อนข้างยาก
16	0.79	ค่อนข้างยาก
17	0.79	ค่อนข้างยาก
18	0.79	ค่อนข้างยาก
19	0.79	ค่อนข้างยาก
20	0.77	ค่อนข้างยาก
21	0.79	ค่อนข้างยาก
22	0.80	ค่อนข้างยาก
23	0.79	ค่อนข้างยาก
24	0.78	ค่อนข้างยาก
25	0.78	ค่อนข้างยาก

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายบรรพต ศิริชัย	
วันเดือนปีเกิด	11 มกราคม 2503	
การศึกษา	ปริญญาตรี	การศึกษาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (เกียรตินิยมอันดับ 2) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน พ.ศ.2525
	ปริญญาโท	การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม พ.ศ.2533

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน

อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ